

<<La>> praktiko de la apudesto de Dio: interparoladoj kaj leteroj

British Esperanto Association

London; GBR [1927]

Signatur: 372291-A

Barcode: +Z81864701

Zitierlink: <http://data.onb.ac.at/rep/10035B52>

Umfang: Bild 1 - 77

Nutzungsbedingungen

Die Österreichische Nationalbibliothek macht an diesen Inhalten kein eigenes urheberrechtliches Verwertungsrecht geltend. Sie erklärt sich insofern auch mit einer Nachnutzung dieser Inhalte in der abrufbaren Qualität ausdrücklich einverstanden. Dies gilt auch für die Verwendung dieser Inhalte in Online-Foren, Blogs und in Social-Media-Kanälen wie Facebook, Instagram, Pinterest etc.. Unabhängig davon sind allenfalls bestehende Rechte Dritter an den Inhalten vor jeglicher Nachnutzung vom Verwender individuell zu klären.

Bei einer Nutzung unserer Inhalte ersuchen wir um die Angabe eines Bildnachweises (Titel, Datierung und weitere verfügbare Beschreibungen) und um eine Quellenangabe (Zitierlink aus [Portal] und der Verweis "[Portal]/Österreichische Nationalbibliothek"). Für Postings auf Facebook oder Instagram ersuchen wir um Verlinkung des entsprechenden Accounts der Österreichischen Nationalbibliothek.

ÖSTERREICHISCHE
NATIONALBIBLIOTHEK

372.291-A

ESP

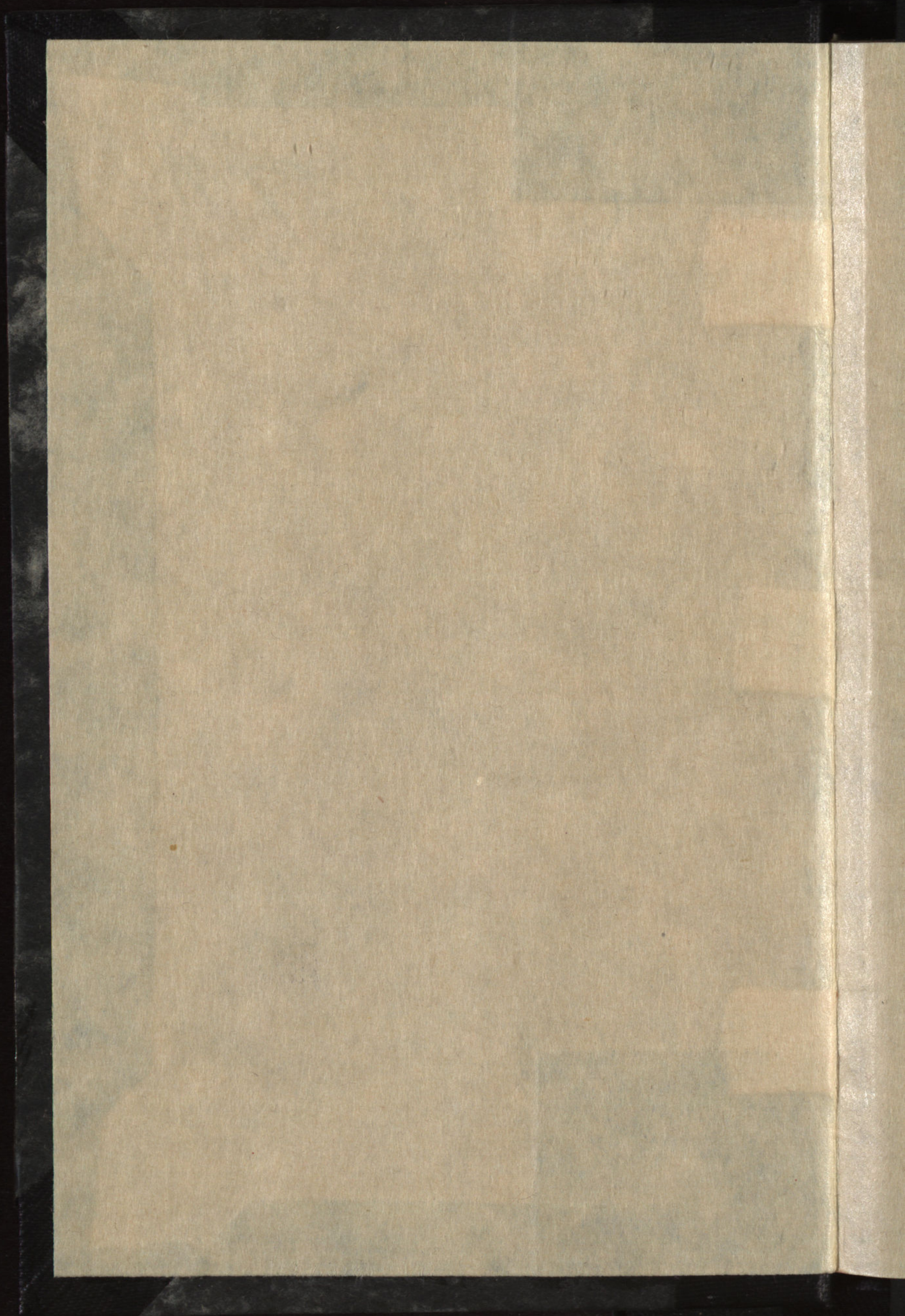
372.291

1903

ES

NA

Ö

ÖNB

+Z81864701

24

LA PRAKTIKO DE LA APUDESTO DE DIO

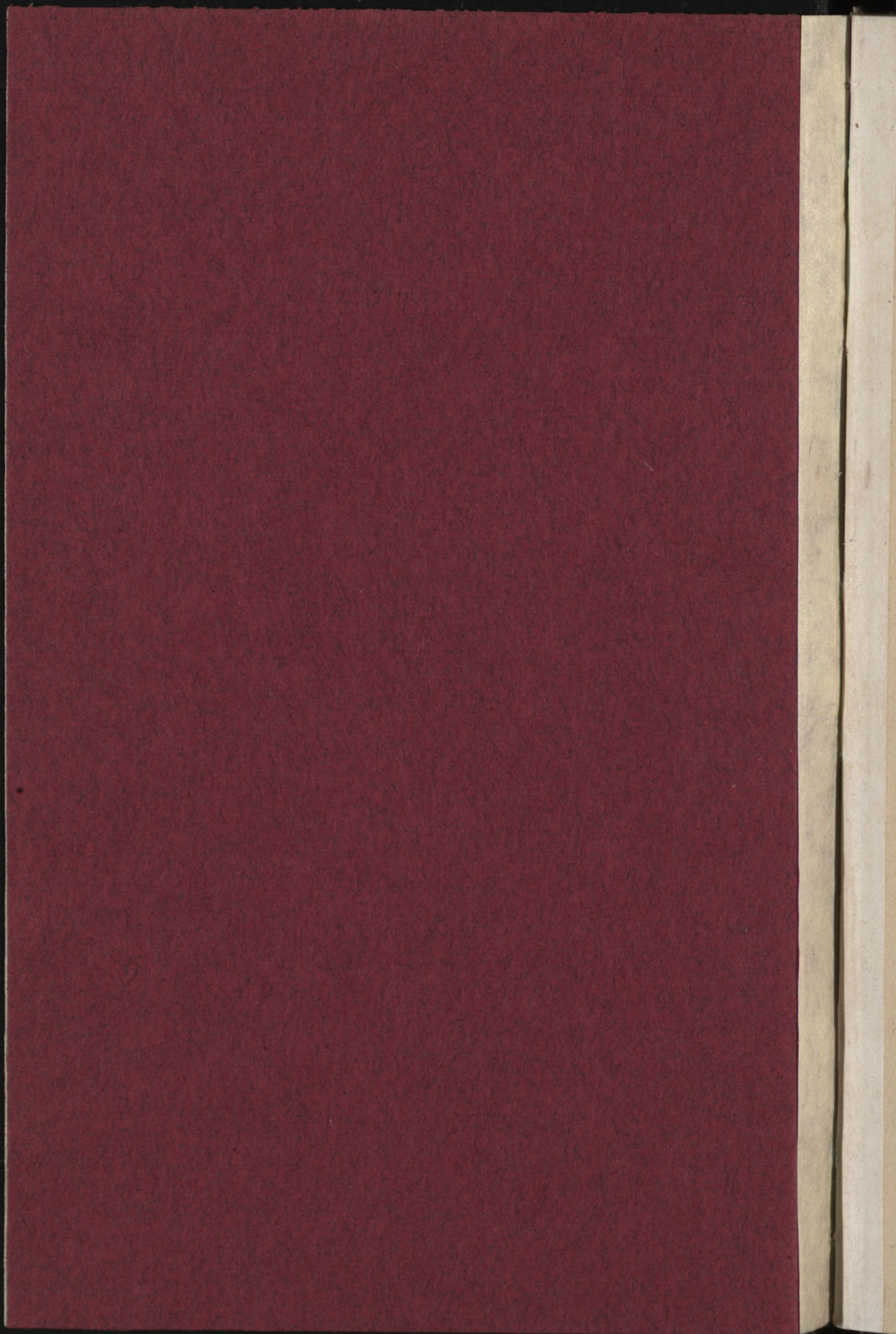
FRATO LAŬRENCO

El la Angla Lingvo Tradukis

H. A. LUYKEN

The British Esperanto Association (Inc.)

142 High Holborn, London, W.C.1

✓ HEART AND LIFE BOOKLETS. No. 24. 60

LA PRAKTIKO
DE LA
APUDESTO DE DIO

HEART AND LIFE BOOKLETS.

Fcap. 8vo. Artistic Wrappers. 6d. net each.
Also cloth, 1s. net; Paste grain, gilt edges, 2s. net.

1. THE LONELINESS OF CHRIST.
By F. W. ROBERTSON (of Brighton).
2. THE PURPOSE AND USE OF COMFORT.
By the Right Rev. Bishop PHILLIPS BROOKS, D.D.
3. AN EASTER SERMON.
By the Right Rev. Bishop PHILLIPS BROOKS, D.D.
4. SELECTIONS FROM FABER'S HYMNS.
5. LIFE WITH GOD.
By the Right Rev. Bishop PHILLIPS BROOKS, D.D.
6. HUXLEY AND PHILLIPS BROOKS.
By W. NEWTON CLARKE, D.D.
7. EASTER DAY.
By ROBERT BROWNING.
8. RELIGION IN COMMON LIFE.
By Principal JOHN CAIRD, D.D., LL.D.
9. CHRISTMAS EVE.
By ROBERT BROWNING.
10. EVERLASTING LOVE. (SONGS OF SALVATION.)
By DORA GREENWELL.
11. THE PRACTICE OF THE PRESENCE OF GOD.
By Brother LAWRENCE.
12. THE SPIRITUAL MAXIMS OF BROTHER LAWRENCE.
13. THE DREAM OF GERONTIUS.
By Cardinal NEWMAN.
14. A SHORT AND EASY METHOD OF PRAYER.
By Madame GUYON.
15. THE SUPERSENSUAL LIFE.
By JACOB BOEHME (BEHMEN).
16. THE MAXIMS OF THE SAINTS.
By Archbishop FÉNELON.
17. MEDITATIONS FOR A MONTH.
By Archbishop FÉNELON.
18. CHRISTIAN MYSTICISM.
By ELEANOR C. GREGORY.
19. THE UPWARD WAY. (DAILY READINGS FOR ONE MONTH
FROM SAMUEL RUTHERFORD.)
Selected by ELEANOR C. GREGORY.
20. THE MYSTERY OF PAIN: A BOOK FOR THE SORROWFUL.
By JAMES HINTON.
21. HYMNS OF FAITH AND HOPE.
Selected from HORATIUS BONAR, D.D.
22. MEISTER ECKHART'S SERMONS. First English Edition.
Translated by CLAUD FIELD, M.A.
23. A PSALTER FOR DAILY USE.
Arranged by Professor KNIGHT, LL.D.
24. LA PRAKTIKO DE LA APUDESTO DE DIO.
(Esperanto Edition of Brother Lawrence's "Practice.")
25. LITTLE FLOWERS OF ST. FRANCIS OF ASSISI.
Translated and Edited by T. OKEY.

To be followed by others.

LONDON: H. R. ALLENSON, LIMITED,
RACQUET COURT, FLEET STREET, E.C.

*Multe da ĝojoj estas antaŭ Vi; ĉarmoj estas en
Via dekstra mano eterne*

LA PRAKTIKO DE LA APUDESTO DE DIO

INTERPAROLADOJ KAJ LETEROJ

DE

FRATO LAŬRENCO

(NIKOLAO HERMANO EL LOTARINGO)

Bonega kiam Li donacas,
Ne malpli kiam ne;
Sufero de la Dia mano,
Kaŝita beno ĝi.

EL LA ANGLA LINGVO TRADUKIS

H. A. LUYKEN

LONDON: H. R. ALLENSON, LTD.

7 RACQUET COURT, FLEET STREET, E.C.

372.291-A Esp

(1903.)

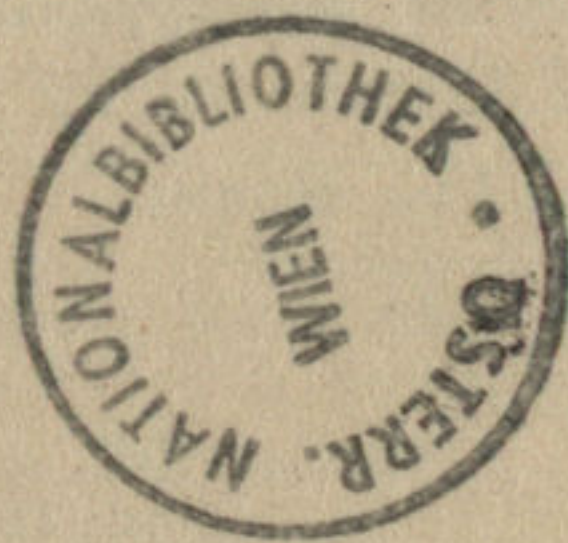
(Laurentius de Resurrectionis)
= Herman Nicolas (1611 - 1691)

Original title:

The Practice of the

Presence of God

Laurent de La Résurrection

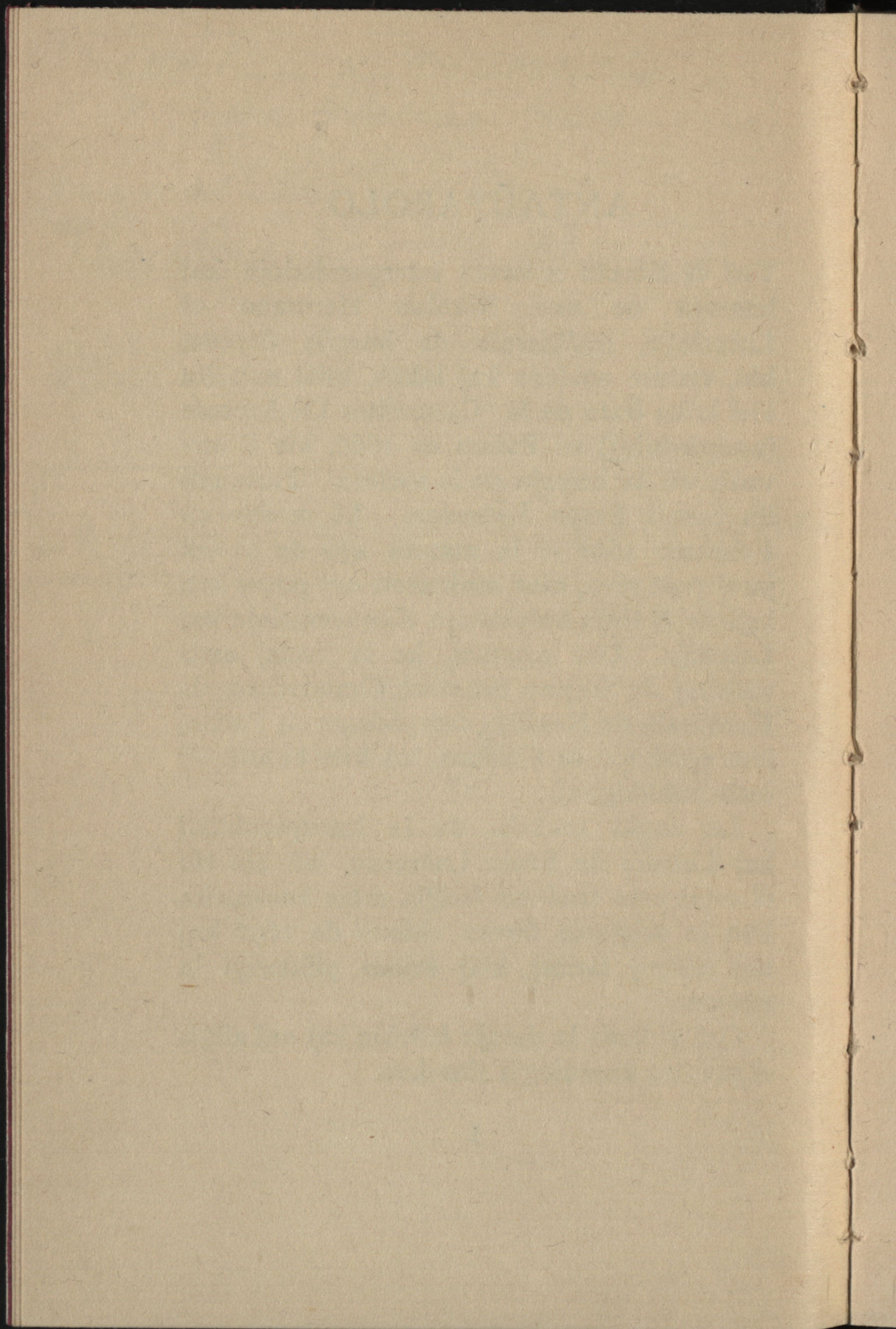

ANTAŬPAROLO

TIU ĉi libreto enhavas interparoladojn kaj leterojn de unu Nikolao Hermano el Lotaringo, malklerulo de humila deveno, kiu, estinte soldato kaj lakeo, estis enlasita kiel laika frato de la "Carmelites Déchaussés (nudpieduloj) en Parizo en 1666, kie li servadis en la kuirejo de la societo. Poste oni lin nomis Frato Laŭrenco. Li mortis en Februaro 1691 je la matura aĝo de okdek jaroj post vivo, kies sanktecon oni povas ŝati leginte ĉi tiujn kolektitajn Konversaciojn kaj Leterojn. Oni supozas, ke la unuaj estis verkitaj de Sinjoro Beaufort, Grandvikaro de Kardinalo de Noailles, ĉefepiskopo de Pariso, iam episkopo de Chalons, laŭ kies konsilo ili estis publikigitaj.

La angla traduko de la Interparoladoj kaj Leteroj de Frato Laŭrenco, laŭ kiu tiu ĉi esperanta traduko fariĝis, estas komparita kun la originala franca eldono de 1692 kaj tiaj aliigoj faritaj, kiaj ŝajnas pliklarigi la sencon.

Oni aldonis la datojn laŭeble kaj oni aliĝis al preciza kronologia sinsekvo.

INTERPAROLADOJ

UNUA INTERPAROLADO

La 3^{an} de Aŭgusto 1666

MI renkontis Fraton Laŭrencon la unuan fojon la trian de Aŭgusto 1666. Li diris al mi, ke Dio faris al li apartan favoron konvertinte lin kiam li estis dekokjarulo.

Ke foje en la vintro — vidante arbon senfoliigitan kaj pensante, ke baldaŭ la folioj renoviĝos, kaj poste la floroj kaj fruktoj aperos — li eksentis altan ideon de la antaŭzorgo kaj potenco de Dio, kio de tiu tempo neniam eliĝis el lia animo. Ke tiu penso tute liberigis lin de la mondo kaj ekbruligis en lia koro tian amon al Dio, ke li ne povis diri, ĉu ĝi pligrandiĝis en la daŭro de la sekvintaj kvardek jaroj de lia vivo.

Ke li estis lakeo ĉe Sinjoro Fieubert, la trezoristo, kaj ke li estis granda malspertulo, kiu frakasis ĉion. Ke li deziris esti akceptita de monaĥejo, por ke oni punu lin pro lia mallerteco kaj la eraroj kiujn li faros; sed

LA PRAKTIKO DE LA

Dio malkontentigis lin: li renkontis nur feliĉon en tiu stato.

Ke ni devas kutimiĝi je la sento de la Apudesto de Dio per senĉesa interparolado kun Li. Ke estas hontindaĵo forlasi la interrilaton kun Li, por ke ni pripensadu bagatelojn kaj malsaĝaĵojn.

Ke ni devas nutri niajn animojn je altaj ideoj pri Dio, kio faros al ni grandan ĝojon, se ni donos nin al Li.

Ke ni devas *vivigi*, t.e. *pliriĉigi* nian fidon. Ke estas bedaŭrinde ke ni havas tiel malmulte da ĝi, kaj ke, anstataŭ preni fidon kiel kondutregulon, oni amuziĝas per trivialaj Diservoj, kiuj ŝanĝas de tago al tago. Ke la fida vojo estas la esenco de la Eklezio kaj ke ĝi sufiĉas venigi nin al altgrada perfekteco.

Ke ni devas tute transdoni nin al Dio rilate ambaŭ al aferoj mondecaj kaj spiritaj, kaj trovi kontentiĝon nur en la plenumado de Lia volo, ĉu Li gvidus nin tra suferoj aŭ tra konsoloj; ĉar ĉio estos egale bona por animo vere transdonita al Dio. Ke oni bezonas fidelecon en okazoj, kiam niaj preĝoj estas malhelpataj de sekeco, sensentemeco kaj enuo, per kiuj Dio elprovas nian amon al Li:—ke tiam estas la tempo por fari

APUDESTO DE DIO

bonajn kaj realajn rezignaciaĵojn, ofte la sola rimedo por tre multe antaŭenirigi la progreson de nia animo.

Ke rilate al la mizeroj kaj pekoj pri kiuj li sciigis ĉiutage en la mondo, ili tute ne mirigis lin sed kontraŭe li miris pri tio ke ili ne estas pli multenombraj, vidinte la malicon kiun pekuloj kapablas:—siaflanke li preĝis por ili, tamen, sciante ke Dio povas nuligi la malbonon, kiam Li volos, li ne sentis pluan doloron pri tio.

Ke por atingi tian rezignacion, kian Dio postulas, ni devas zorgeme observi ĉiujn pasiojn, kiuj sin enmiksas en aferoj spiritaj kiel ankaŭ en aferoj de pli mondaj ecoj; ke Dio donas klerigon pri tiuj pasioj al ĉiuj kiuj kore deziras servi al Li. Ke, se tio estas mia deziro, nome sincere servi al Dio, li (F. Laŭrenco) permesas al mi lin viziti tiel ofte kiel mi deziras, sen ia timo esti enuiga, sed, se ne, ke mi ne daŭrigu la vizitojn.

DUA INTERPAROLADO

La 28^{an} de Septembro 1666

Ke li estis ĉiam regata de amo sen egoista motivo; kaj, decidinte fari la amon al Dio la

LA PRAKTIKO DE LA

celo de ĉiuj siaj agoj, li trovis bonan tialon esti tre kontenta je sia metodo. Ke li estis feliĉa, kiam li povis ekpreni pajleron de la tero pro amo al Dio, dezirante sole Lin kaj nenion plu, eĉ ne Liajn donacojn.

Ke longan tempon estis maltrankviliginta lin la certa kredo ke li pereos; ke ĉiuj homoj en la mondo ne povus konvinki lin je la malo; sed ke li rezonadis kun si mem tiele:—*Mi ne eniris la religion vivon escepte pro amo al Dio kaj mi penadis agi nur por Li: kio ajn okazos, ĉu mi pereos aŭ ĉu mi estos savita, mi ĉiam daŭrigos agi sole pro amo al Dio. Almenaŭ mi havos tiun bonon ke ĝis la morto mi estos farinta ĉion, kion mi povis fari por ami Lin.* Ke tiu maltrankvilo daŭris kvar jarojn, kaj dum la tuta tempo li multe suferis.

Ke de tiu tempo li vivadis en tuta libereco kaj senĉesa ĝojo. Ke li metis siajn pekojn inter si kaj Dio kvazaŭ por diri al Li ke li ne meritis Liajn favorojn, sed ke Dio ankoraŭ daŭrigis donaci ilin sufiĉege.

Ke en la komenco ni devas nin turni diligente al Li, por ke ni kutimiĝu je senĉesa interparolado kun Li kaj direktu al Li ĉiujn niajn farojn; sed post iom da zorgo ni troviĝos

APUDESTO DE DIO

inspirataj per Lia amo fari ĝin sen ia mal-facileco.

Ke li atendis post la dolĉegaj tagoj, kiujn Dio donis al li, laŭ vico dolorojn kaj suferojn, sed ke li ne maltrankviliĝis pri tio, bone sciante ke, ĉar li ne povas fari ion el si mem, Dio nepre permesos al li forton elporti ilin.

Ke kiam okazo prezentiĝas por kulturigi ian virton li alvokas al Dio, dirante, Sinjoro, *Mi ne povas fari tion, esceptinte ke Vi ebligu min*; kaj ke tiam li ricevas pli ol sufiĉan forton.

Ke kiam li ne plenumis sian devon, li nur konfesas sian kulpon, dirante al Dio:—Neniam mi agos alimaniere, se Vi forlasos min, estas Vi, kiu devas malhelpi mian falon kaj rebonigi tion, kio estas malprava. Ke poste li ne plu maltrankviliĝas pri tio.

Ke ni devas agi antaŭ Dio je la plej granda simpleco, parolante al Li sincere kaj malkaŝe kaj petegante Lian helpon en niaj aferoj ĝuste kiam ili okazos. Ke Dio neniam detenas Sian helpon, tion li ofte sentis.

Ke antaŭ ne longe oni sendis lin Burgundion por aĉeti provison da vino por la societo. Tio estis malagrabra tasko por li, ĉar li ne havas inklinon al komerco kaj ĉar li lamas

LA PRAKTIKO DE LA

kaj ne povis ĉirkaŭmoviĝi sur la boato, escepte per ruliĝado super la bareloj. Ke tamen li ne maltrankviliĝis pri tio nek pri la aĉeto de l'vino ; ke li diris al Dio : *estas Via afero, kiun mi faras*, kaj ke poste li trovis ĝin bone plenumita. Ke li estis sendita Aŭver-gion la lastan jaron je la sama komisio ; li ne povis diri, kiel la afero efektiviĝis, sed ĝi troviĝis bone farita.

Ke same rilate al sia okupado en la kuirejo (al kiu li sentadis nature grandan antipation) ; kutimiĝinte fari ĉion pro amo al Dio kaj preĝinte ĉiuokaze, ke li bone plenumu sian laboron, li trovis ĉion facila en la daŭro de la dekkvin jaroj de sia okupado tie.

Ke lia nuna ofico treege kontentigis lin sed ke li estis egale preta ĝin lasi kiel la antaŭan, ĉar li ĉiam sentis plezuron je ĉia stato, farante malgrandajn agojn pro amo al Dio.

Ke, por li, la tempoj difinitaj por preĝoj ne diferencas de aliaj tempoj ; ke li iras flanken laŭ la ordonoj de siaj superuloj sed ke tian eliradon li ne bezonas nek demandas, ĉar la plej gravaj aferoj ne deklinigas lin de Dio.

Ke konsciante sian devon ami Dion en

APUDESTO DE DIO

ĉio, kaj penadante tion fari, li ne bezonas "direktron" por konsili lin, sed ke li multe bezonas "Konfesprenanton" por senpekigi lin. Ke li akre sentas siajn erarojn, tamen li ne senkuraĝiĝas pri ili: ke li konfesas ilin al Dio kaj ne petegadas Lin pardoni ilin. Farinte tion li trankvile daŭrigis sian kutimon de amo kaj adorado.

Ke en sia maltrankvilo li petis nenies konsilon sed eksciante fidlume ke Dio apudestis li kontentigis sin dediĉi ĉiujn siajn farojn al Li t.e. fari ilin el deziro plaĉi al Li, kio ajn rezultus.

Ke senutilaj pensoj malbonigas ĉion: ke tie komenciĝas la malbono; sed ke ni devas penadi tuj forpeli ilin kiam ni eksentas ilian trudemecon al la tiama ago aŭ al nia savo; kaj reveni al nia interrilito kun Dio.

Ke en la komenco li ofte pasigis la tempon difinitan por preĝoj forpelante vagemajn pensojn kaj ree enlasante ilin. Ke li neniam povis reguligi sian adoron per specialaj metodoj, kiel kelkaj ĝin faras. Tamen komence li *meditis* pli malpli longe, sed poste tio iel foriĝis, li ne povis diri kiel.

Ke ĉiuj korpaj elturmentiĝoj estas senutilaj, escepte en la okazo, se ili utilis per amo

LA PRAKTIKO DE LA

kunigi nin kun Dio: ke li zorge pripensis tion kaj eltrovis ke estas la plej mallonga vojo iri rekte al Li per senĉesa amekzerciĝo farante ĉion pro Dio.

Ke ni devas zorge diferencigi inter faroj de l'intelekto kaj faroj de l'volo; ke la unuaj kompare valoras tre malmulte kaj la aliaj ĉion. Ke nia sola afero estas ami Dion kaj plezuriĝi kun Li.

Ke ĉiuj specoj de humiliĝoj neenhavantaj la amon al Dio ne povas nuligi unu solan pekon. Ke ni devas atendi sen ia malkvieteco la pardonon de niaj pekoj de la *Sango de Jesuo Kristo*, nur klopodante tutkore ami Lin. Sajnis al li ke Dio faras la plej grandajn favorojn al la plej grandaj pekuloj kvazaŭ por fari el ili pli rimarkindajn monumentojn de Sia favorkoreco.

Ke la plej grandaj doloroj kaj plezuroj mondaj ne povas esti komparataj kun tio kion li estis sentinta ambaŭspece en la spirita stato:—tial li ne malkvietiĝis pri io, dezirante nur tion de Dio ke li ne ofendu Lin.

Ke li ne havis konsciencodubojn; ĉar, diris li, kiam mi malsukcesas je mia devo, mi volonte konfesas ĝin, dirante, *ĝi estas mia kutimo, neniam mi faros alie, lasite al miaj*

APUDESTO DE DIO

propraj rimedoj. Kiam mi sukcesas mi dankas Dion konfesante, ke tio devenas de Li.

TRIA INTERPAROLADO

La 22^{an} de Novembro 1666

Li diris al mi, ke la fondo de l'spirita vivo en *li* estis alta ekkono kaj estimo je Dio per fido. Tuj, bone konceptinte tiun ĉi ideon, li ne havis pluan zorgon krom neŝanceliĝe, fidele forpeli ĉiun alian penson por *ke li povu plenumi ĉiujn siajn farojn pro amo al Dio.*

Ke, kiam iafoje li ne estis pripensinte pri Dio dum kelke da tempo, li tamen ne malkvietiĝis pri tio, sed konfesinte sian mizeron al Dio, li revenis al Li laŭ tiom pli granda fido, kiom li troviĝis pli malfeliĉega pro tio, ke li forgesis Lin.

Ke nia konfido al Dio treege honoras Lin kaj venigas de supre grandajn Difavorojn.

Ke estas neeble, ne nur ke Dio nin trompus, sed ankaŭ ke Li longe permesus al animo suferi, kiu tute transdoniĝis al Li kaj kiu estas preta submetiĝi al ĉio pro Li.

Ke li sentis ĉiuokaze la pretan helpon de

LA PRAKTIKO DE LA

la Dia subteno. Kaj tial, kiam li estis devigita fari ion, li ne antaŭe pripensis ĝin, sed kiam la tempo por fari ĝin alvenis, li ektrovis en Dio, kvazaŭ en klara spegulo ĉion kion Li postulis de li. Ke en la lasta tempo li agis tiamaniere ne antaŭsentinte zorgon ; sed antaŭ la dirita travivaĵo li estis plena de zorgemo kaj maltrankvilo pri siaj aferoj.

Ke li ne memoris faritaĵojn, kiam ili estis preterpasintaj, kaj apenaŭ konsciis farante ilin : ke leviĝinte de la tablo, li ne sciis, kion li manĝis ; sed unucele li faris ĉion pro amo al Dio dankplena, ĉar Li direktis tiujn ĉi agojn kaj sennombrajn aliajn dum lia tuta vivo : li faris ĉion simplanime, tiamaniere, ke li restadis fidele en la amplena ĉeesto de Dio.

Kiam mondaj aferoj detiris lin de l'pripensado pri Dio, freŝa memorigo venanta de Dio plenigis lian animon kaj tiel ekflamigis kaj ravis lin, ke estis malfacile por li ekregi sin.

Ke li estis pli korkunligita kun Dio dum siaj kutimaj okupoj, ol kiam li lasis ilin por adorado en kvieteco, el kiu li ofte eliĝis sentante multe da spirita sekeco.

APUDESTO DE DIO

Ke li atendis estontece ian grandan doloron korpan aŭ animan; ke la plej granda malbono, kiu povas okazi je li, estus perdi tiun senton pri Dio, kiun li estas ĝuinta tiel longe; sed ke la boneco de Dio certigis lin, ke Li ne forlasos lin tute kaj ke Li donos al li forton elporti ian ajn malbonon, kiun Li permesos okazi. Tial li timis nenion kaj ne bezonis konsiliĝi kun iu pri sia animo. Ke, peninte fari ĝin, li ĉiam revenis pli konfuzita; kaj ĉar li konsciis esti preta oferdoni sian vivon pro amo al Dio, li ne sentis timon pri danĝero. Ke tuta sindonemo al Dio estas certa vojo al ĉielo, vojo sur kiu ni ĉiam havas sufiĉe da lumo por nia konduto.

Ke, en la komenco de nia spirita vivado, ni devas fidele plenumi nian devon kaj deteni nin; sed poste sekvos neesprimeblaj plezuroj. Ke en embarasoj ni nur bezonas alkuri al Jesuo Kristo kaj peti Lian Disubtenon, per kiu ĉio fariĝos facila.

Ke multaj ne progresas en la Kristana vivado pro tio ke ili envolviĝas en pentofaroj kaj specialaj sinekzercadoj, ne zorgante pri la amo al Dio, kiu estas la celo; kaj jen estas la kialo, ke ni vidas nur malmulte da vera virto.

LA PRAKTIKO DE LA

44
Ke oni bezonas nek arton nek sciencon por iri al Dio, sed nur koron tute deciditan sin okupi je Li sola aŭ pro Li kaj ami Lin sole.

KVARA INTERPAROLADO

La 25^{an} de Novembro 1667

Li priparolis kun mi fervorege kaj tre malkaŝe pri la maniero alproksimiĝi al Dio, jam parte rakontita antaŭe. Li diris al mi, ke la ĉefa necesajo estas tutkora formeto de ĉio, kio laŭ nia sento ne kondukas nin al Dio, por ke ni kutimiĝu je senĉesa interrilato kun Dio, sen mistero kaj simplanimece. Ke ni bezonas nur sentadi la apudeston de Dio kaj nin turni al Li ĉiumomente, por ke ni povu peti Lian helpon, ekkoni Lian volon en dubaj aferoj kaj por ke ni povu plenumi tiujn farotaĵojn kiujn laŭ nia antaŭsento Li postulas de ni.

Ke en tiu ĉi interparolado kun Dio ni ankaŭ estas senĉese okupataj per laŭdado, adorado kaj amado pro Lia senlima boneco kaj perfekteco.

Ke, sen malkuraĝiĝo pro niaj pekoj, ni

APUDESTO DE DIO

devas preĝi plenfide por Lia favoro, nin apogante sur la senfinaj meritoj de nia Sinjoro.

Ke Dio neniam rifuzas doni al ni Sian helpon: ke li klare perceptis tion kaj ĝi ne unufoje mankis al li, escepte kiam liaj pensoj estis vagintaj for de l'konscio de la apudesto de Dio aŭ kiam li forgesis peti Lian subtenon.

Ke Dio ĉiam donas al ni klarigon pri niaj duboj, se ni havas nenian alian celon ol plaĉi al Li kaj agi pro amo al Li. Ke nia sankteco ne dependas de ŝanĝo de niaj laboroj sed de tio, ke ni faras ĉion pro Dio, kion ni kutime faris pro ni mem. Ke estas bedaŭrindege vidi tiom da homoj konfuzi la rimedon kun la celo, kutimiĝante je apartaj laboroj, kiujn ili plenumadas tre neperfekte, pro siaj homaj kaj egoistaj celoj.

Ke la plej bona metodo, kiun li eltrovis por alproksimiĝi al Dio estas fari niajn kutimajn aferojn sen ia intenco plaĉi al homoj¹ kaj (tiom, kiom ni estas eblaj) sole pro amo al Dio.

Ke estas granda iluzio pensi, ke preĝo-

¹ Gal. i. 10; Efes. vi. 5, 6.

LA PRAKTIKO DE LA

horoj estus diferencaj je aliaj tempoj:—Ke ni estas devigataj alkroĉiĝi al Dio tiel fidele per agoj en tempoj de agado kiel per preĝoj en tempoj de preĝado.

Ke lia koncepto pri preĝo estas nur konscio de l'apudesto de Dio; lia animo tiam estante nekonscia je io krom la Dia Amo. Ke post la difinitaj al preĝoj tempoj li ne sentis diferencon, ĉar li ankoraŭ restadis kun Dio, laŭdante kaj oferdonante dankojn al Li laŭpove; tiele li pasigis sian vivon je senĉesa ĝojo; tamen li esperis ke Dio donos al li iom por suferi, post kiam li estos iom plifortiginta.

Ke ni devas, unufoje por ĉiam tutkore apogi nin sur Dio kaj transdoni nin al Li, certaj, ke Li ne trompos nin.

Ke ni ne devas laciĝi fari malgrandaĵojn pro la amo al Dio, ĉar Li ne konsideras la grandecon de l'laboro sed la amon, el kiu ĝi estas farata. Ke ni ne mirus, se en la komenco ni ofte malsukcesas je niaj penadoj, sed ke fine ni akiros kutimon produktantan nature en ni siajn farojn sen nia zorgo kaj je nia grandega ĝojo.

Ke la tuta esenco de religio estas fido, espero kaj amo; kaj kulturigante ilin ni

APUDESTO DE DIO

kunigas nin kun la Dia volo; ke ĉio krom tio ĉi estas indiferentaĵo kaj devas esti uzata nur kiel rimedo por atingi nian celon, kaj por ke ni estu englutataj en ĝi, per fido kaj amo.

Ke ĉio estas ebla por tiu, kiu *kredas*; estas malpli malfacila por tiu, kiu *esperas*, kaj pli facila por tiu, kiu *amas* kaj ankoraŭ pli facila por tiu, kiu persistas je la kutimo de tiuj ĉi tri virtoj.

Ke la celo kiun ni devas proponi al ni mem estas fariĝi la eble plej perfektaj Diadorantoj tiaj, kiaj ni esperas esti tute tra la eterneco.

Ke kiam ni eniras la religian vivadon ni devas konsideri kaj fundekzameni kiaj personoj ni estas. Kaj tiam ni troviĝos indaj je ĉia malestimo kaj ne meritantaj la nomon de Kristanoj, subigitaj sub ĉiuspeca mizero kaj sennombraj neatenditaĵoj, kiuj turmentas nin, kaŭzante al ni senĉesajn sortoŝanĝojn rilate al nia sano, niaj sentoj, niaj eksteraj kaj internaj ecoj: per unu vorto, ni troviĝos tiaj, kiajn Dio volus humiligi per multaj doloroj kaj laboroj, spiritaj same kiel korpaj.

Poste ni ne mirus, se alvenas al ni de homoj ĉagrenoj, tentoj, kontraŭmetoj kaj

LA PRAKTIKO DE LA

kontraŭdiroj. Ni devas tamen submetiĝi al ili kaj elporti ilin kiel grandajn profitaĵojn tiel longe kiel Dio volos.

Ke ju pli altan perfektecon iu animo celas des pli dependa ĝi estas de Disubteno.

¹ Demandite de unu el sia societo al kiu li estis devigata sin malkaŝi, kiamaniere li atingis tian kutiman konscion je Dio, li diris al li, ke de sia alveno al la monaĥejo li estis rigardanta Dion, kiel la celon de ĉiuj siaj pensoj kaj deziroj, kiel la celobjekton, al kiu ili konverĝas kaj en kiu ili finiĝas. Ke en la komenco de sia provtempo li pasigis la difinitajn al preĝado horojn pripensante Dion por ke *Li* konvinku lian animon kaj impresu sur lia koro la ekzistadon Dian, plivole per piaj sentoj ol per lerta rezonado aŭ altflugantaj meditadoj. Ke per tiu ĉi mallonga kaj certa metodo li konfirmiĝis en la kono pri Dio kaj en la amo al Li; decidinte ke li penadu kiel eble plej fervore vivadi en senĉesa konscio de Lia apudesto kaj, se eble, neniam plu Lin forgesi.

Ke tiele preĝe pleniginte sian animon per grandaj sentoj pri tiu *Senlima Estaĵo* li reiras

¹ La sekvantaj detaloj estas kolektitaj el aliaj rakontoj pri Frato Laŭrenco.

APUDESTO DE DIO

al sia laboro en la kuirejo (ĉar li estis kuiristo de la societo). Tie, antaŭe, konsiderinte unu post alian la aferojn, de lia ofico postulatajn : —Kiam kaj kiel ĉiu estas farota, li pasigas ĉiujn intertempojn, antaŭ kaj post la laboro, per preĝoj.

Ke antaŭ ol li komencas sian laboron, li diras al Dio kun fila konfido : Ho, mia Dio, ĉar Vi estas kun mi, mi devas nun, obeante Vian ordonon, okupi mian menson je ĉi tiuj eksteraj aferoj, mi petegas Vin, ke Vi bonvolu permesi al mi Vian favoron restadi kun Vi, kaj pro tio prosperigu min per Via Disubteno ; akceptu ĉiujn miajn laborojn kaj tutan mian amon.

Dum la irado de sia laboro li daŭrigas la intiman interparoladon kun sia Kreinto, petegante Lian helpon kaj oferante al Li ĉiujn siajn farojn.

Fininte, li ekzamenas sin mem kiel li plenumis sian devon, se li trovas ke *bone* li oferdonas dankon al Dio, se ne, li petegas pardonon, kaj, ne malkuraĝiginte, li reĝustigas sian animon kaj daŭrigas la kutimon de la Dia apudesto, kvazaŭ li neniam dekliniĝis de ĝi. “Tiele,” diris li, “per releviĝoj post faloj kaj per ofta ripetado de amfaroj

LA APUDESTO DE DIO

kaj fidagoj mi alvenis al tia stato, en kia estus malfacile por mi ne pripensadi Dion, same kiel antaŭe estis malfacile kutimiĝi tion fari.

Ĉar Frato Laŭrenco trovis tian dolĉegecon kaj benojn en sia kunirado kun Dio, estis nature por li ĝin fervore rekomendi al aliaj, sed lia ekzemplo estis pli forta propagandilo ol ĉia ajn argumento kiun li povus proponi. Estis edifa eĉ lia vizaĝo; montriĝis en ĝi tia dolĉa kaj kvieta sindonemeco, kia nepre kortuŝis ĉiujn vidantojn. Ankaŭ estis videble ke dum la plej granda movado en la kuirejo li ankoraŭ gardis sian anim-kvietecon kaj sian kvazaŭ ĉiel-econ. Neniam li estis rapidema aŭ malrapidema, sed faris ĉion ĝustatempe kun egalanima, seninterrompa ripozo kaj trankvileco de l'spirito. "Labortempoj," diris li, "kaj preĝotempoj por mi ne diferencas, kaj dum la bruego kaj babilado en mia kuirejo, kiam diversaj personoj samtempe estas postulantaj diversajn aĵojn, mi posedas Dion en tiel granda trankvileco kvazaŭ mi estus genuflekse ĉe la Sankta Vespermanĝo.

LETEROJ

UNUA LETERO

MIA RIVERENCINDA PATRINO,—Ĉar vi tiel fervore deziras ke mi sciigu al vi la metodon per kiu mi atingis tiun kutiman senton de la apudesto de Dio, kiun *Nia Sinjoro* pro Sia favorkoreco bonvolis doni al mi, mi devas diri al vi, ke nur tre kontraŭvole mi cedas al via trudpetado. Kaj nun mi ekfaras ĝin nur kondiĉe ke vi ne montru mian leteron al iu. Se mi scius ke vi vidigos ĝin, eĉ la deziro kiun mi havas pri via perfektigo ne estus ebla decidigi min ĝin fari.

Jen la rakonto, kiun mi povas fari. Trovinte en multaj libroj malsamajn metodojn por alproksimiĝi al Dio kaj diversajn kutimojn de l'spirita vivado, mi pensis ke tio taŭgus konfuzi min pli ol faciligi tion kion mi serĉadis, t.e. nenion ol tute aparteni al Dio. Tio decidigis min doni *ĉion* pro *ĉio*; do, transdoninte min tute al Dio por oferdoni ĉiun kontentigon kiun mi povis fari pro miaj

LA PRAKTIKO DE LA

pekoj, mi *forlasis*, *pro amo al Li*, ĉion, kio ne estis Lia, kaj komencis vivadi kvazaŭ neniue estus en la mondo krom Li kaj mi. Jen mi rigardis min antaŭ Li kiel kompatindan krimulon ĉe la piedoj de sia juĝisto, jen mi ekrigardis Lin en mia koro kiel mian patron, mian Dion, mi adoris Lin kiel eble plej ofte, gardante mian animon en Lia sankta ĉeesto kaj revokante ĝin tiel ofte kiel mi ektrovis ĝin vagi for de Li. En tiu ĉi ekzerco mi renkontis ne malgrandan maltrankvilon, tamen, spite ĉiuj malfacilaĵoj, mi daŭrigis ĝin sen ĉagreno aŭ turmento kiam nevole mia spirito vagis. Mi klopodis pri tio dum la tuta tago same kiel dum la difinitaj por preĝado tempoj, ĉar ĉiam, ĉiuhore, ĉiuminute ĉe meze de tumultmovado mi forpelis el mia animo ĉion, kio eble povus interrompi la meditadon pri Dio.

Tia estis mia ĉiutaga kutimo de kiam mi eniris la religian vivadon kaj, kvankam tion mi faris tre neperfekte, tamen mi trovis en ĝi grandan utilon. Mi bone scias ke ĉi tio devas esti atribuita sole al la favorkoreco kaj boneco de Dio, ĉar ni ne povas ion fari sen Li ; kaj mi ankoraŭ multe malpli ol iu. Sed kiam ni estas fidelaj restadi en Lia

APUDESTO DE DIO

sankta ĉeesto, ĉiam metante Lin antaŭ ni, tio ĉi ne nur malhelpas nin ofendi Lin aŭ intence fari ion, kio povas malplaĉi al Li, sed ĝi aperigas en ni tian sanktan liberecon kaj, por tiel diri, tian familiarecon kun Dio, per kia ni petas, kaj sukcesplene petas, la Difavorojn kiujn ni bezonas. Unuvorte, per ofta ripetado tiuj ĉi agoj fariĝas kutimaj, kaj la Dia apudesto al ni ŝajnas natura.

Gloru Dion kune kun mi, mi petas vin, pro Lia granda boneco al mi pri kiu mi neniam povos sufiĉe miri, kaj pro la multaj favoroj, kiujn Li faras al mi, miaspeca mizera pekulo. Ĉio laŭdu Lin. Amen. Mi estas en Nia Sinjoro.—Via, etc.

DUA LETERO

MIA RIVERENCINDA PATRINO,—Mi faras uzon el tiu ĉi okazo por partoprenigi vin je la pensoj de unu el nia societo pri la mirinda efekto kaj la ĉiama helpo kiun li ricevas de la Apudesto de Dio. Ni ambaŭ profitu per ili.

Estas notinde ke en la daŭro de pli ol

LA PRAKTIKO DE LA

kvardek jaroj, kiujn li pasigis kiel religiulo, lia senĉesa penado estis ĉiam restadi kun Dio, kaj fari nenion, diri nenion kaj pensi nenion, kio povus malplaĉi al Li, kaj tio ĉi sen alia ajn celo krom la amo al Li kaj ĉar Li meritas multe pli.

Li nun tiele kutimas apudesti Dion ke li ricevas de Li ĉiuokaze senintermankan subtenon. En la daŭro de tridek jaroj lia animo pleniĝis de ĝojoj tiel senĉesaj kaj ofte tiel transcendaj ke li estas devigata uzi rimedojn moderigi ilin por ke ili ne mont-ru sin ekstere.

Se kelkfoje, estante tre okupata je eksteraj aferoj, li forestis iom tro longe de la ĉeesto de Dio, Li tuj igis Sin sentata en lia animo por revoki lin. Li respondas kun tuja fideleco al tiu ĉi interna altiro, aŭ altigante sian koron al Dio, aŭ per humila, amplena rigardado, aŭ per vortoj, tiaj kiaj la amo tiaokaze inspiras, ekzemple: “*Dio mia, jen mi estas tute Via: Dio aliecigu min laŭ Via volo.*” Kaj ŝajnas al li tiam (efektive li tion eksentas) ke tiu ĉi Dio de amo, kontentigita per tiaj nemultaj vortoj, ree ripozas kaj restadas en la fundo kaj centro de lia animo. Tiu ĉi travivaĵo donas al li tian certecon, ke Dio

APUDESTO DE DIO

estas ĉiam en la profundo de lia animo, ke, por li nenia dubo povas starigi, kio ajn okazus.

Imagu al vi, do, kian kontentecon kaj feliĉecon li ĝuadas, sentadante interne tian trezoron ; jam ne li zorgeme serĉas ĝin ; sed ĝi estas malfermita antaŭ li, invitante lin ekpreni kion li deziras.

Li multe plendas pri nia blindeco kaj ofte ekkrias, ke ni estas kompatindaj pro tio, ke ni kontentiĝas je tre malmulte. *La trezoro de Dio*, li diras, *similas senliman oceanon ; tamen malgranda ondo da sento, forpasante kun la momento, kontentigas nin. Blinduloj, kiuj ni estas, ni malhelpas Dion kaj haltigas la fluadon de Liaj favoroj. Sed kiam Li trovas animon saturitan je viva fido, Li malavarege enverŝas en ĝin Siajn favorojn kaj benojn : ili fluas en la animon kiel torento, kiu, haltigita perforte kontraŭ sia kutima korso kaj, trovinte novan irejon, etendigas kun nehaltigebla forto la enfermitan akvegon.*

Jes, ofte ni ja haltigas tiun ĉi torenton per la malgranda estimindeco, kiun ni alskribas al ĝi. Sed ne ni haltigu ĝin plu : ni eniru en ĝin mem kaj ni rompu la haltigantan ĝin barilon. Ni ekspluatu la favortagon, ni elaĉetu la

LA PRAKTIKO DE LA

tempon jam perditan, eble restas al ni nur malmulte. Alproksimiĝas la morto, ni do bone pretiĝu, ĉar ni mortas nur unufoje kaj malsukceso estas tiam neriparebla.

Ree mi diras, ke ni eniru en nin mem. Rapidas la tempo: ne estas okazo por prokrasto; niaj animoj estas en danĝero. Mi kredas, ke vi faris tiajn efikajn antaŭrimedojn, ke vi ne estos surprizita. Mi laŭdas vin pro tio; ĝi estas la ĉefa bezono; tamen ni devas ĉiam prilabori ĝin, ĉar, en la spirita vivado, ne-antaŭeniro estas mal-antaŭeniro. Sed tiuj, kies spiritoj estas incitataj de la SANKTA SPIRITO antaŭeniradas eĉ dormante. Kiam la ŝipeton de nia animo ankoraŭ ĵetegas la blovado kaj la ventegoj, ni veku la Sinjoron, kiu ripozas en ĝi, kaj tuj Li kvietigas la maron.

Mi permesis al mi komuniki tiujn ĉi bonajn pensojn al vi, por ke vi komparu ilin kun viaj propraj sentoj. Ili utilos ree ekbruligi kaj flamigi ilin, se malfeliĉe (kion Dio malpermesu, ĉar, efektive, tio estus granda malbono) ili estus malvarmiĝintaj eĉ iomete. Ni ambaŭ, do, ekmemoru la iaman fervoron. Ni profitu la ekzemplon kaj pensojn de tiu ĉi frato, kiu ne estas bone konata de l' mondo

APUDESTO DE DIO

sed konata de Dio kaj karesata de Li senmesure. Mi preĝos por vi ; vi preĝu fervore por li, kiu estas en *Nia Sinjoro* via . . .

La 1an de Junio 1682.

TRIA LETERO

MIA RIVERENCINDA KAJ PLEJ HONORINDA PATRINO,—Mi ricevis hodiaŭ du librojn kaj leteron de Fratino —, kiu estas pretiĝanta fari sian “Konfeson” kaj pro tio deziras la preĝojn de via societo kaj precipe viajn. Mi ekvidas ke ŝi multe ŝatas ilin, tial, mi petas, ne malkontentigu ŝin. Preĝu ke ŝi faru sian oferdonon sole pro Amo al Dio kaj, ke, kun nefleksebla decideco, ŝi donu sin tute al Li. Mi sendos al vi unu el la libroj, pritraktantaj la Apudeston de Dio, temo kiu, laŭ mia opinio, enhavas la tutan spiritan vivadon. Ŝajnas al mi, ke kiu ajn ĝuste ekzercadas ĝin, baldaŭ estos spiritulo.

Mi scias, ke por ĝia ĝusta ekzercado estas necese, ke la koro estu malplenigita je ĉio alia ol Li, ĉar Dio deziras okupi la koron *sole* : kaj, same kiel Li ne povas sole okupi

LA PRAKTIKO DE LA

ĝin, escepte se ĝi estas malplena je ĉio alia, tiel Li ne povas fari en ĝi tion, kion Li volas, se ĝi ne restas neokupata por Li.

Ne ekzistas en la mondo ia vivo pli dolĉa kaj pli ĉarmega ol tiu de ĉiama irado kun Dio; nur tiuj, kiuj konas kaj praktikas ĝin povas kompreni ĝin. Tamen mi ne konsilas ke vi faru tion el tiu motivo; ne estas plezuron, kion ni devas serĉi en tiu ekzercado, sed ni ĝin faru incitataj de Amo, kaj pro tio ke Dio deziras ke ni tiel vivu.

Se mi estus predikanto, mi predikus autaŭ ĉio la kutimon de la Apudesto de Dio; se mi estus "Direktoro," mi rekomendus ĝin al la tuta mondo, tiel mi opinias, ke ĝi estas necesa kaj facila.

Ho! Se nur ni scius, kian bezonon ni havas de la helpo kaj favoro de Dio, ni neniam lasus Lin for de la vido, ne, ne unu momenton. Estu bonkonsilita kaj tuj faru sanktan kaj firman rezolucion, neniam ree intence vagi for de Li, kaj vivadi la restaĵon de viaj tagoj en Lia sankta Ĉeesto, forlasante pro amo al Li, ĉiujn aliajn plezurojn, se tio estos Lia volo.

Tutkore ekfaru tiun ĉi laboron kaj, se vi ĝin plenumos ĝuste, estu certa, ke vi baldaŭ

APUDESTO DE DIO

eksentos ĝian efekton. Mi helpos vin per miaj preĝoj kiel malfortaj ajn ili estas. Mi fervorege deziras viajn preĝojn kaj tiujn de via sankta societo, estante ilia kaj precipe via . . .

1685.

KVARA LETERO

MIA RIVERENCINDA KAJ PLEJ HONORINDA PATRINO,—Mi ricevis de Fraŭlino le — la girlandeton, kiun vi donis al ŝi por mi. Mi demandas min, kial vi ne malkovris al mi viajn pensojn pri la libreto, kiun mi sendis al vi, kaj kiu sendube atingis vin. Mi petegas vin, eklaboru tutkore konformiĝi al ĝi en via maljuneco ; pli bone estas malfrue ol neniam.

Mi ne povas imagi al mi kiel religiuloj povas vivadi ne ĝuante la Dian Ĉeston. Miaflanke, laŭeble, mi vivadas en kvieteco, havante Lin efektive en la centro de mia animo. Tiel mi restas kun Li kaj mi timas nenian malbonon ; sed la plej mallonga foresto for de Li al mi estas nesuferebla.

Tiu ekzercado ne multe lacigas la korpon ; tamen estas konvena, kelkfoje—ja ofte—

LA PRAKTIKO DE LA

senigi ĝin je multaj malgrandaj plezuroj, kiuj estas sendanĝeraj kaj laŭlegaj. Ĉar Dio ne permesas al animo, tute deziranta sin doni al Li, senti alian plezuron krom kun Li : tio estas pli ol rezona.

Mi ne diras, ke ni tial devas perforte nin ĝeni ; ne, ni devas servi al Dio en sankta libereco, ni devas plenumi niajn aferojn fidele, sen ĉagreno aŭ maltrankvilo, humile rememorigante niajn animojn pri Dio, trankvile, ĉiufoje kiam ni ektrovas ilin vagir- antaj for de Li.

Tamen estas necese tutkore fidi Dion forigante ĉiujn aliajn zorgojn eĉ kelkajn specojn da Diservoj, kiuj estas, eble, bonegaj aliflanke, sed tiaj, kiaj ofte troe okupas nin : ĉar, efektive, tiaj Diservoj estas nur rimedoj por atingi la celon ; tial, kiam, vivante en la apudesto de Dio, ni jam estas kun Li, kiu estas nia celo, tiam estas senutile nin turni al la peroj. Tiam fariĝas ke, restante en Lia sankta apudesto, ni povas daŭrigi nian amku- timon : jen per agoj de adoro, laŭdo aŭ deziro, jen per agoj de oferdono aŭ dankdono, ja per ĉiu maniero, kiun nia animo povas elpensi.

Ne senkuraĝigu pro la antipatio, kiun vi eble eksentos nature ; vi devas perforti vin.

APUDESTO DE DIO

Ofte, en la komenco, oni pensas, ke estas tempo perdita, sed vi devas daŭrigi kaj decidiĝi persisti ĝis la morto, spite ĉiuj malfacilaĵoj. Mi deziregas la preĝojn de via sankta societo kaj precipe viajn. Mi estas en nia Sinjoro via . . .

La 3an de Novembro 1685

KVINA LETERO

KARA SINJORINO,—Mi multe kompatas vin. Estos gravaĵo, se vi povos lasi la zorgon pri viaj aferoj al Gesinjoroj — por ke vi pasigu la ceteron de via vivo per Diadorado. Li ne metas grandajn ŝarĝojn sur nin—iom da rememoriĝo pri Li de tempo al tempo, iom da adoro; jen prĝi por Lia favoro, jen prezenti al Li viajn ĉagrenojn, jen vian dankemon por Liaj bonfaroj, faritaj kaj ankoraŭ farotaj al vi meze de viaj turmentoj. Li demandas ke vi konsolu vin kun Li kiel eble plej ofte. Levu vian koron al Li eĉ dum la manĝado kaj en societo;—la plej malgranda rememoriĝo ĉiam estos agrabla al Li. Vi ne bezonas ekkrii laŭtege: Li estas pli proksima al ni ol ni imagas.

LA PRAKTIKO DE LA

Por esti kun Dio ne estas necese pasigi nian tutan tempon en preĝejoj. El nia koro ni povas fari preĝoĉambron kien ni iras de tempo al tempo kaj kie ni ĝuas humilan, dolĉan interparoladon kun Li. Ĉiu povas paroli kun Li intime, kelkaj pli, kelkaj malpli: Li scias kion ni povas fari. Komencu ni do, eble Li ĵus atendas unu tutkoran resolution niaflanke; estu ni kuraĝaj; Vi estas preskaŭ sesdek kvar jara kaj mi preskaŭ okdek jara. Ni vivu kaj mortu kun Dio: suferoj estos ĉiam dolĉaj kaj agrablaj al ni dum ni restadas kun Li; kaj for de Li la plej grandaj plezuroj estos nur kruelaj turmentoj. Li estu laŭdata pro ĉio. Amen.

Kutimiĝu, do, grade, adori Lin laŭ via tuta povo, petegi Lian favoron, oferdoni al Li vian koron de tempo al tempo dum la ĉiutagaj aferoj, ĉiumomente, se eble. Ne tro-konsciencie aliĝu al difinitaj reguloj aŭ apartaj metodaj Diservoj; sed agu kun fido je Dio, kun amo kaj kun humileco. Certigu Gesinjorojn kaj fraŭlinon . . . pri miaj nebonaj preĝoj, kaj ke mi estas ilia servanto, precipe en *Nia Sinjoro*;—Via frato k.t.p.

APUDESTO DE DIO

SESA LETERO

MIA RIVERENCINDA PATRO,—Ĉar mi ne renkontas mian vivmanieron en libroj—kvankam mi ne havas ian malfacilecon pri ĝi, tamen pro pli granda certeco—mi estos feliĉa ekkoni viajn pensojn rilate al ĝi.

Antaŭ kelkaj tagoj unu piulo interparole diris al mi, ke la spirita vivado estas Difavora vivado, kiu komenciĝas per sklava timo, pli-grandiĝante per espero je la eterna vivo, kaj kiu pleniĝas per pura amo. Ĉiu el tiuj ĉi statoj havas siajn apartajn haltejojn, per kiuj oni atingas je l' fino ĉi tiun feliĉegan plenigon.

Mi ne sekvis ĉiujn ĉi tiujn metodojn. Kontraŭe,—mi ne scias per kia instinkto,—mi eksentis, ke ili senkuraĝigis min. Jen kial, enirante la religian vivadon, mi decidiĝis transdoni min mem al Dio kiel la plej bonan kontentigon kiun mi povis fari pro miaj pekoj, kaj pro amo al Li forlasi ĉion alian.

En la daŭro de la unuaj jaroj mi ordinare okupis min dum la preĝotempoj per pensoj pri la morto, juĝo, infero, ĉielo kaj miaj pekoj. Tiel mi daŭrigis kelkajn jarojn, almetante min diligente dum la cetero de l' tago, eĉ meze de miaj aferoj, al la konsciado

LA PRAKTIKO DE LA

de la apudesto de Dio, kiun mi ĉiam rigardis kiel *kun* mi, ofte kiel *en* mi.

Fine mi alvenis senkonscie ĝis fari tion saman dum la preĝotempoj, kio donis al mi grandan plezuron kaj konsolon. Tiu ĉi kutimo estigis en mi tiel altan estimon je Dio ke nur *fido* estis kapabla kontentigi min rilate al tiu punkto.¹

Tiela estis mia komenco ; tamen mi diras al vi, ke, en la daŭro de la unuaj dek jaroj, mi multe suferis. La antaŭtimo, ke mi ne estas tiel sindonema al Dio, kiel mi deziras ĝin esti, la estintaj pekoj ĉiam antaŭ miaj animokuloj, kune kun la grandaj nemerititaj favoroj, kiujn Dio faris al mi, estis la tialo kaj fonto de miaj suferoj. Dum tiu ĉi tuta tempo mi ofte falis, tamen mi releviĝis ĝuste tiom da fojoj. Ŝajnis al mi, kvazaŭ la tuta kreitaro, racio kaj Dio mem estas kontraŭ mi, kaj nur *fido* ĉe mia flanko. Jen, mi maltrankviliĝis pro la antaŭsento, ke la iluzio, ke mi estas ricevinta tiajn favorojn, estas la

¹ Mi supozas ke li volas diri, ke ĉiuj klaraj ekkonoj, kiujn li povis formi pri Dio, estis nekontentigaj, pro tio, ke li eksentis ilin malindaj je Dio ; kaj lia spirito ne kontentiĝis escepte per *fidvido*, kiu eksentas Dion kvazaŭ senliman kaj nekompreneblan, kiel Li efektive estas en Li mem, kaj ne kiel Li povas esti komprenata per homa sento.

APUDESTO DE DIO

efekto de mia tromemfideco, kiu pretendigis min esti tuj, kien aliaj alvenas nur malfacile—jen, ke tio estas obstina memtrompo kaj ke ne ekzistas por mi ia savo. Kiam, en tiuj tempoj de turmento kaj maltrankvileco, mi estis pripensanta nur la finon de miaj tagoj (kio tute ne malgrandigis la konfidon je Dio, sed nur pligrandigis ĝin) mi subite sentis min ŝanĝita, kaj mia animo, kiu ĝis tiam estis pezeca, eksentis profundan internan pacon, kvazaŭ ĝi trovas sian centron kaj ripozon.

De tiu tempo mi estis, kaj nun estas, iranta antaŭ Dio en infankora konfido kun humileco kaj amo; kaj mi penadas fari nenion, diri nenion, pensi nenion, kio povus malplaĉi al Li. Mi esperas, ke, kiam mi estos farinta tion, kion mi povas, Li faros je mi kion Li volas.

Rilate al mia nuna interna animvivado, mi ne povas priskribi ĝin. Mi ne havas doloron nek ian dubon pri mia stato, ĉar mi havas nenian volon krom la volo de Dio. Tiun volon mi penadas plenumi ĉie kaj al ĝi mi tiel submetiĝadas, ke mi ne deziras ekspreni eĉ pajleron de l' tero kontraŭ Lia ordono aŭ pro alia ajn motivo krom sole pro amo al Li.

LA PRAKTIKO DE LA

Mi forlasis ĉiujn adormetodojn kaj formalajn preĝojn esceptinte tiujn postulataj de mia stato. Kaj mia sola celo estas persisti en Lia sankta apudesto, restante en ĝi per simpla atento kaj konsumema amflamo al Dio, kion mi povas nomi realan ĉeeston de Dio; aŭ pli bone, silentan, sekretan, konstantan interrilton de l' animo kun Dio; kaj tio ofte estigas en mi ĝojon kaj ekstazon—jen interne jen ankaŭ ekztere—tiel grandan, ke mi estas devigata uzi rimedojn moderigi ilin, por ke ili ne vidiĝu al aliaj.

Mallongavorte mi estas certa, sen ia dubo, ke mia animo estis kun Dio dum pli ol tridek jaroj. Mi preterpasos multajn detalojn por ke mi ne enuigu vin, tamen mi pensas ke mi devas sciigi al vi, kiamaniere mi rigardas min mem antaŭ Dio, kiu estas mia *Reĝo*.

Al mi mem mi estas la plej mizera homo, plena de ulceretoj kaj putro, kvazaŭ krimulo, kiu ofendegis sian reĝon per ĉiuspecaj krimoj. Plenigita de profunda ĉagreno, mi konfesas al Li tutan mian malvirtecon, mi petas Lian pardonon; mi allasas min al Liaj manoj, por ke Li faru el mi tion, kio plaĉos al Li. Tiu ĉi Reĝo plena de favorkoreco kaj boneco,

APUDESTO DE DIO

anstataŭ puni min, ame ĉirkaŭprenas min, Li venigas min al Sia tablo, servas al mi per Siaj propraj manoj, donas al mi la ŝlosilon de Siaj trezoroj; senĉese Li plezuriĝas kune kun mi en miloj kaj miloj da manieroj kaj ĉiam rigardas min kiel Sian favoraton. Tiele mi troviĝas de tempo al tempo en Lia sankta ĉeesto.

Mia plej ofte uzata metodo estas ĉi tiu simpla atento kaj ĉi tiu tutkora amflamo al Dio, al kiu mi ofte troviĝas alligita kun pli granda dolĉeco kaj ĝojo ol tiu de suĉinfano ĉe la brusto de sia patrino: tiel ke, se mi kuraĝus uzi la esprimon, mi priskribus tiun staton kiel la bruston de Dio pro la neesprimebla dolĉeco, tie sentata kaj ĝuata. Kiam kelkfoje miaj pensoj vagiras for de ĝi, pro neceseco aŭ pro malforteco, mi estas baldaŭ revokita per internaj kortuŝoj tiel ĉarmaj kaj ravaj, ke mi ŝanceliĝas ilin citi.

Pripensu, mi petas, prefere mian mizeregon, kiun vi bone konas, ol la grandajn favorojn, kiujn Dio faras al mi—al mi, malindulo kaj maldankemulo.

Rilate al miaj laŭregulaj preĝohoroj, ili estas nur daŭrigo de la sama ekzerco.

LA PRAKTIKO DE LA

Kelkfoje mi rigardas min kiel ŝtonon en la manoj de skulptisto, el kiu li volas fari statuon : Tiel, prezentante min antaŭ Dio, mi petegas Lin, ke Li similigu min al Li mem kaj formu en mia animo Sian Perfektan Imagaĵon.

Iafoje, preĝante, mi tuj eksentas tutan mian spiriton sin suprenlevantan sen ia peno aŭ malfacileco ; kaj ĝi restas kvazaŭ en la alteco, sendanĝere firmigita en Dio kiel sia centro kaj sia restejo.

Mi scias, ke kelkaj kulpigas tiun staton je neagemeco, memtrompo kaj memamo. Mi konfesas, ke ĝi estas sankta neaktiveco ; kaj ĝi estus feliĉa memamo, se animo en tiu stato kapablas tiajn sentojn, ĉar, efektive, dum la animo sin trovas en tiu trankvileco, ne povas konfuzi ĝin tiaj agoj, kiel antaŭe, kiuj tiam estis ĝia subteno, sed kiuj nun finvenus difekti plimulte ol helpi ĝin.

Tamen mi ne povas elporti ke tio estu nomata iluzio ; ĉar animo, tiel ĝuante Dion, deziras nur Lin. Se tio en mi estas iluzio, ĝi estas la afero de Dio ĝin ĝustigi. Li faru el mi tion, kio plaĉos al Li : mi nur deziras Lin kaj sopiras esti tute aldonita al Li. Tamen vi faros al mi komplezon sciigante al mi vian opinion kiun mi nepre akceptos kun granda

APUDESTO DE DIO

respekto, ĉar mi sentas specialan estimon por via riverencinda moŝto kaj mi estas, en nia Sinjoro, mia respekteginda patro, via . . . k.t.p. . . .

SEPA LETERO

MIA RIVERENCINDA KAJ PLEJ HONORINDA PATRINO,—Miaj preĝoj, kvankam ili valoras nemulte, ne mankos al vi; mi promesis ĝin kaj mi restos fidela al mia parolo. Kiel feliĉaj ni estus, se ni nur povus trovi la trezoron pri kiu parolas la Evangelio,—ŝajnus al ni ĉio krom tio kvazaŭ nenio. Kiel senlima ĝi estas! Ju pli oni laboras kaj ĝin esploras des pli grandajn riĉaĵojn oni trovas. (Tie ĉi sekvas kelkaj privataj aferoj post kiuj la skribinto daŭrigas):—Mi ankoraŭ ne scias kion mi estiĝos, ŝajnas al mi ke animpaco kaj trankvileco eniras min eĉ en la dormo. Esti sen tiu ĉi pacosento estus efektive ĉagreno, sed kun tiu trankvileco en la animo eĉ la purgatorio ne povas malkvietigi min.

Mi ne scias kion Dio intencas rilate al mi, nek por kio Li retenas min ĉi tie; mi troviĝas

LA PRAKTIKO DE LA

en tiel granda trankvileco ke mi nenion timas. Kion mi povas timi, kiam mi estas kun Li? Kaj kiel eble plej multe mi restas kun Li, en Lia Ĉeesto. Ĉio laŭdu Lin. Amen.

Via . . .

OKA LETERO

KARA SINJORINO,—Ni havas senlime pardoneman Dion, kiu konas ĉiujn niajn bezonojn. Mi ĉiam atendis ke Li venigos vin al ekstremo. Li venos je Sia propra tempo kaj kiam vi malpleje atendas ĝin. Esperu al Li pli ol iam: Benu Lin kune kun mi pro la favoroj faritaj al vi precipe pro la kuraĝo kaj pacienco, kiun Li donas al vi en via suferado; tio estas videbla signo de Lia antaŭzorgo pri vi; komfortu vin, do, je Li kaj estu dankema por ĉio.

Mi ankaŭ admiras la kuraĝecon kaj la bravecon de Sinjoro de ——. Dio donis al li bonan ecaron kaj bonan volon; sed troviĝas en li ankoraŭ iom da mondeco kaj multe da juneco. Mi esperas ke la suferoj, alsenditaj al li de Dio, estos por li saniga kuracilo kaj

APUDESTO DE DIO

devigos lin ekzameni sin mem. Tiu ĉi estas tre bona okazo decidigi lin, ke li tute fidu *Lin*, kiu akompanas lin ĉien: li pensu pri Li kiel eble plej ofte, precipe en grandaj danĝeroj.

Sufiĉas malgranda altiĝo de l' koro; malgranda rememoriĝo pri Dio, unu interna adorago (eĉ surmarŝe kaj tenante la glavon en la mano) estas preĝoj, kiel mallongaj ajn, tamen tre akceptindaj al Dio; ili tute ne malgrandigas la soldatan kuraĝon, sed kontraŭe, utilas por fortigi ĝin.

Pensu li, do, pri Dio kiel eble plej ofte. Li kutimiĝu grade al tiu ĉi malgranda sed sankta ekzerco; neniu observos ĝin, kaj nenio estas pli facila ol ripeti ofte en la daŭro de l' tago tiujn ĉi malgrandajn internajn adoragojn. Konsilu lin, mi petas, ke li pensu pri Dio kiel eble plej ofte laŭ tiu ĉi metodo: Tio estas plej taŭga kaj plej necesa por soldato kiu estas ĉiutage menacata de danĝeroj de la vivo kaj ofte de sia savo. Mi esperas ke Dio helpos lin kaj la tutan familion, al kiu mi prezentas miajn servojn, estante ilia kaj precipe via. . . .

La 12an de Oktobro 1688.

LA PRAKTIKO DE LA

NAŬA LETERO

MIA RIVERENCINDA KAJ PLEJ HONORINDA PATRINO,—Vi ne diras al mi ion novan: vi ne estas la sola kiun malĝojigas vagemaj pensoj. Nia spirito estas treege vagemaj, sed la volo, estante estrino de ĉiuj niaj kapabloj, devas revoki ĝin kaj alporti ĝin al Dio, ĝia lasta celo. La spirito, pro manko de disciplino, de kiam ni komencis okupi nin je adorado, alpreninte malbonajn kutimojn de vagado kaj disflugado, travivas grandan malfacilon por venki tiajn kutimojn, kiuj ofte tiras nin, eĉ kontraŭvole, al mondaĵoj. Mi kredas, ke unu rimedo kontraŭ tio estas konfesi niajn kulpojn kaj humiliĝi antaŭ Dio. Mi ne konsilas al vi uzi multajn vortojn en viaj preĝoj; tro parolvagemaj frazoj ofte kaŭzas pensovagadon. Rigardu vin dum la preĝo kiel kompatindan, mutan, paralizitan almozulon ĉe la pordego de riĉulo. Zorge penadu teni vian spiriton en la apudesto de Dio: se ĝi kekfoje vagas kaj malproksimiĝas de Li, ne malkvietiĝu pri tio; ĉagreno kaj malkvieteco finvenas distri pli ol revoki la spiriton; la volo devas revenigi ĝin en krank-

APUDESTO DE DIO

vilecon : se vi persistas laŭ via tuta povo, Dio vin kompatos.

Unu rimedo, por rapide revoki la spiriton dum preĝoj, kaj por teni ĝin en trankvileco, estas ne permesi al ĝi vagi tro malproksime dum aliaj tempoj. Vi devas teni ĝin firme en la Dia kuneco; kaj, kutimiĝinte pensi pri Li ofte de tempo al tempo, vi trovos, ke ne estas malfacile gardi la spiriton trankvilan dum la preĝotempoj aŭ almenaŭ revoki ĝin de ĝia vagado.

Mi jam priparolis detale en antaŭaj leteroj la profitojn, kinjn ni povas elĉerpi el tiu ĉi kutimo de la *Apudesto de Dio*. Ni ekzorgu pri tio serioze kaj ni preĝu unu por la alia. Mi deziras la propetojn de Fraŭlino —, kaj de la riverencinda patrino —, kaj mi restas, en Nia Sinjoro, via . . .

DEKA LETERO

AL LA SAMA,—La tie ĉi enfermita letero estas respondo al komunikitaĵo de nia pia Fratino —; transdonu ĝin al ŝi, mi petas. Ŝajnas al mi, ke ŝi havas bonan volon, sed ke ŝi penas iri pli rapide ol Difavoro. Oni

LA PRAKTIKO DE LA

ne fariĝas sankta per unu fojo. Mi proparolas pro ŝi : ni devas helpi unu la alian per konsilo kaj ankoraŭ pli per bonaj ekzemploj. Vi ŝuldigas min sciigante min pri ŝi de tempo al tempo, ĉu ŝi estas tre fervora kaj tre obeema?

Pripensu ni ofte, ke nia sola afero en tiu ĉi vivo estas agi bone antaŭ Dio ; ke ĉio alia estas eble nur malsaĝaĵo kaj vanaĵo. Vi kaj mi estas vivadintaj la religian vivon pli ol kvardek jaroj. Ĉu ni okupis tiujn jarojn amante kaj servante Dion, kiu laŭ Sia favoro alvokis nin al tiu stato kaj por tiu celo. Mi pleniĝas de honto kaj konfuzo pripensante, unuflanke, la grandajn favorojn, kiujn Dio permesis, kaj ankoraŭ senĉese permesas, al mi kaj, aliflanke, kian malbonuŝon mi faris el ili, kaj mian malgrandan progreson en la vojo de perfekteco. Ĉar favore Li ankoraŭ donas al ni iom da tempo, ni komencu serioze, ni memoru la tempon perditan, ni revenu kun tutkora fido al tiu *Patro* de favorkoreco, kiu estas ĉiam preta brakomalferme nin akcepti. Ni forlasu, forlasu sincere, purkore, pro amo al Li ĉion, kio ne konformiĝas al Li ; Li meritas senfine pli. Ni pripensu Lin senĉese ; ni konfidu al Li malkaŝe : sendube ni baldaŭ eksentos la efekton, ricevante

APUDESTO DE DIO

sufiĉegon da Lia favoro, per kio ni povas ĉion fari, kaj sen kio ni povas nur pekadi.

Ni ne povas eviti la gandnombrajn danĝerojn de l' vivo sen la efektiva kaj senĉesa helpo de Dio; ni preĝu Lin, do, pri ĝi ĉiame. Kiel ni povas preĝi ne estante kun Li? Kiel ni povas resti kun Li, se ni ne ofte pensas pri Li? Kaj kiel ni povas teni Lin en niaj pensoj, escepte per sankta meditkutimo, kiun ni devas alpreni. Vi diros al mi, ke mi estas ĉiam priparolante la samajn aferojn; vere, ĉar tiu ĉi estas la plej bona kaj facila metodo kiun mi konas; kaj ne uzante alian, mi konsilas al la tuta mondo ĝin elekti. Estas necese *koni* antaŭ ol ni povas *ami*. Por koni Dion ni devas ofte pensi pri Li; kaj ekamante Lin ni ankaŭ pensos pri Li ofte; ĉar nia koro estos kun nia trezoro! Meditu tion ofte, meditu ĝin zorge. Via . . .

La 28an de Marto 1689.

DEKUNUA LETERO

KARA SINJORINO,—Mi sentis fortan malinklinon decidigante min skribi al Sinjoro de —; kaj mi nun faras ĝin sole ĉar vi kaj

LA PRAKTIKO DE LA

SinJORino de ——— deziregas ĝin. Surskribu, mi petas, la adreson kaj sendu la leteron al li. Mi estas tre kontenta je via konfido al Dio : —mia deziro estas, ke Li kreskigu ĝin en vi. Ni ne povas troe fidi tiel bonan kaj fidelan amikon, kiu neniam malkontentigos nin en tiu ĉi nek en la venonta mondo.

Se SinJoro de ——— scias, kiel profiti per la perdo kiu trafis lin, kaj se li tute confidas al Dio, Li baldaŭ donos al li alian amikon, pli potencon kaj pli serveman. Li disponas la korojn laŭ Sia volo. Kredeble SinJoro de—— estis tro afekciita al la perdita amiko. Ni ja devas ami niajn amikojn, sed sen entrudo al la amo al Dio, kio devas esti la ĉefa. Rememoru, mi petas, kion mi ofte rekomendis al vi, nome ofte pripensadi pri Dio, tage, nokte, dum viaj aferoj, eĉ dum viaj amuzoj. Li estas ĉiam apud vi kaj kun vi ; ne forlasu Lin. Estus ja malĝentile, lasi amikon alveninta vin visiti : kial, do, Dio estus malatentata ? Ne forgesu Lin, do, ofte pensu pri Li, senĉese adoru Lin, vivu kaj mortu kun Li : tio ĉi estas glora okupado por kristano, unuvorte tio estas nia profesio ; se ni ne konas ĝin ni devas eklerni ĝin. Mi penos helpi vin per miaj preĝoj kaj restas, en Nia Sinjoro, via . . .

APUDESTO DE DIO

DEKDUA LETERO

MIA RIVERENCINDA KAJ TRE HONORINDA PATRINO,—Ne mi preĝas, ke vi estu liberigota el viaj turmentoj, sed mi petegas Dion, ke Li donu al vi forton kaj paciencon elporti ilin tiel longe kiel al Li plaĉos. Estu via dolĉegeco Li, kiu tenas vin alligata al la kruco; Li malligos vin tuj kiam Li pensas ĝin bona. Feliĉaj tiuj, kiuj suferadas kun Li; kutimiĝu tiamaniere suferi kaj petu de Li forton elteni tiom, kaj tiel longe, kiel Li juĝos ĝin necesa por vi. La mondamantoj ne komprenas tiujn verojn, kaj mi ne miras pri ĝi; ĉar ili suferas kiel mondanoj kaj ne kiel amantoj de Kristo. Ili konsideras malsanecon kiel naturan doloron kaj ne kiel favoron de Dio; kaj rigardante ĝin nur de tiu vidpunkto, ili trovas en ĝi nur ĉagrenon kaj mizeron. Sed tiuj, kiuj eksciis, ke la malsano procedas el la mano de Dio, ke ĝi estas la efekto de Lia favor-koreco kaj rimedo de Li uŝata pro nia savo, ordinare trovas en ĝi grandan dolĉecon kaj senteblian konsolon.

Mi estus feliĉa se vi povus konvinki vin, ke ofte Dio estas pli proksima al ni, kaj pli

LA PRAKTIKO DE LA

efektive kun ni, dum malsano ol en bonsano. Ne konfidu je alia kuracisto, ĉar, laŭ mia ekkono, Li reŝervas vian resanigon por Si mem. Fidu Dion kaj baldaŭ vi eksentos la efektojn, kiujn ni ofte malrapidigas, apogante nin sur kuraciloj pli ol sur Dio.

Kiajn ajn rimedojn vi uzas, ili fariĝos utilaj nur tiamezure, kiel Li permesas. Kiam doloroj procedas el Dio, Li sola povas forpreni ilin. Ofte Li sendas malsanojn korpajn por kuraci malsanojn animajn. Komfortu vin je la Suverena Kuracisto, ambaŭ de l' animo kaj de l' korpo.

Mi antaŭvidas, ke vi diros al mi, ke mi estas en granda trankvileco, ke mi manĝas kaj trinkas ĉe la tablo de l' Sinjoro. Vi estas prava: Sed, ĉu vi opinias, ke estus malgranda doloro por la plej granda krimulo, manĝi ĉe la tablo de sia reĝo kaj esti servata de la reĝaj manoj, tamen ne estante certigita pri pardono? Mi kredas, ke li eksentus treegan maltrankvilon, kiun nenio povus moderigi krom lia konfido al la boneco de lia reĝo. Tiel mi povas certigi vin, ke, kiajn ajn plezurojn mi ĝuas ĉe la tablo de mia Reĝo, ĉiam ĉeestas miaj pekoj antaŭ miaj okuloj; ankaŭ turmentas min la necerteco de mia

APUDESTO DE DIO

pardono, kvankam, verdire, tiu turmento estas kontentiga.

Kontentiĝu je la stato, en kiun Dio metis vin: Kiel feliĉa ajn vi pensas, ke mi estas, mi vin envias. Doloroj kaj suferoj estus al mi paradizo, suferanta kun mia Dio; kaj la plej grandaj plezuroj estus al mi infero, se mi povus ĝui ilin sen Li: Mia plejsupra ĝojo estus suferi ion pro Li.

Post nelonge mi iros al Dio, t.e. mi iros prezenti al Li mian konton.

Grandan komforton donas al mi en tiu ĉi vivo la penso, ke mi vidas Dion perkrede, kaj efektive tiamaniere, ke mi povas diri iafoje, jam ne mi kredas, . . . mi vidas. Mi sentas, ke la kredo instruas min, kaj, havante tiun certecon kaj ekzercadante tiun kredon, mi volas vivi kaj morti kun Li.

Ĉiam restadu, do, kun Dio; tio estas la sola apogilo kaj komforto dum via suferado. Mi petegos Lin, ke Li akompanu vin. Mi prezentas mian komplezon al la riverencinda Superulino kaj dezirante viajn preĝojn, mi restas, en Nia Sinjoro, via. . . .

La 17an de Novembro 1690.

LA PRAKTIKO DE LA

DEKTRIA LETERO

BONA PATRINO MIA,—Se nur ni havus la kutimon restadi kun Dio, ĉiuj korpaj malsanoj malpligrandiĝus. Dio ofte permesas, ke ni iom suferu por purigi niajn animojn kaj por devigi nin restadi kun Li. Mi ne povas kompreni, kiel animo, estante kun Li kaj dezirante nur Lin, povas senti doloron: Mia sperto dispelas ĉian dubon pri tio.

Rekuraĝiĝu, oferu al Li senĉese viajn ĉagrenojn, preĝu, ke Li donu al vi fortojn por elporti ilin. Antaŭ ĉio akiru la kutimon interparoladi kun Li kaj forgesu Lin kiel eble plej malofte. Adoru Lin en via malforteco; oferu vin al Li de tempo al tempo kaj eĉ dum la plej grandaj suferadoj petegu Lin, humile kaj ame, kiel infano sian bonan patron, ke Li donu al vi la helpon de Sia subteno kaj alkonformigu vin al Sia volo. Mi helpos vin per miaj nebonaj, balbutaj preĝoj.

Dio havas multajn vojojn por altiri nin al Li mem. Okaze Li kaŝas Sin al mi; sed la kredo sola, kiu ne mankos al mi laŭbezone, devas esti nia subteno kaj la fundamento de nia konfido, kiu devas tute apogi sin sur Dio.

Mi ne scias kiel Dio disponos min. Ankoraŭ

APUDESTO DE DIO

pligrandiĝas mia feliĉo. Suferadas la tuta mondo; tamen mi, kiu meritas la plej severan disciplinon, sentadas ĝojojn tiel konstantajn, tiel grandajn, ke mi preskaŭ ne povas enteni ilin.

Volonte mi petus de Li parton da viaj suferoj, sed mi bone konas mian propran malforton, kiu estas tiel granda, ke, se nur Li lasus min unu momenton, mi estus la plej mizera homo en la mondo. Tamen mi ne scias kiel Li povus forlasi min, ĉar la fido donas al mi tiel fortan konvinkon kiel prudento povas ĝin fari, kaj mi scias, ke Li neniam forlasos nin, nur se ni antaŭe estas forlasinta Lin. Ni timu lasi Lin. Ni ĉiam restu kun Li: ni vivu kaj mortu kun Li. Preĝu tiele por mi kiel ankaŭ mi por vi.—Via k. t. p. . . .

La 28an de Novembro 1690.

DEKKVARA LETERO

BONA PATRINO MIA,—Mi ĉagreniĝas vidi vin suferantan tiel longe: tamen, donas al mi iom da trankvileco, kaj dolĉigas al mi la

LA PRAKTIKO DE LA

malĝojon pro viaj doloroj, la konvinko, ke ili estas la versigno de l' amo de Dio al vi. Rigardu ilin el tiu vidpunkto kaj vi ilin elportos pli facile. Ĉio konsiderite, mi opinias, ke vi devas forlasi homajn sanigrimedojn kaj submetigi vin tute sub la Dia antaŭvido: kredeble Li nur atendas tiun rezignacion kaj plenfidon antaŭ ol Li resanigos vin. Ĉar, malgraŭ via zorgegado, kuraciloj ne elfaras tiun efikaĵon, kiun ili devus estigi, sed, kontraŭe, plimalboniĝas la malsano, vi ne tentos Dion allasante vin al Liaj manoj kaj atendente ĉion de Li.

En mia lasta letero mi diris al vi, ke okaze Li permesas, ke la korpo suferu por resanigi la animon. Rekuraĝigu do; faru virton el necesaĵo; demandu ne liberigon el korpaj doloroj, sed forton kuraĝe elporti, pro amo al Li, ĉion, kion Li volos kaj tiel longe kiel plaĉos al Li.

Tiaj preĝoj ja estas humanece iom malfacilaj, sed treege ŝatataj de Dio, kaj dolĉaj al tiuj, kiuj amas Lin. La amo dolĉigas la doloron, kaj la Diamanto suferas pro Li ĝoje kaj kuraĝe. Vi faru tion; refreŝigu vin en Li, kiu estas la sola Kuracisto de ĉiuj viaj malsanoj. Li estas Patro de ĉiuj doloratuloj,

APUDESTO DE DIO

ĉiam preta nin ekhelpi. Amu Lin, do, kaj ne serĉu alian sendolorigon ol en Li: mi esperas ke vi baldaŭ ricevos ĝin. Adiaŭ. Mi helpos vin per miaj preĝoj, kiel ajn nebonaj ili estas, kaj mi restas, en Nia Sinjoro, via . . . k.t.p. . . .

DEKKVINA LETERO

KAREGA PATRINO MIA,—Mi dankas Dion ĉar Li iom sendolorigis vin laŭ via deziro. Ofte mi troviĝis proksime de l' morto, tamen neniam mi eksentis tian feliĉon kiel tiam. Laŭe, mi ne preĝis pri sendolorigo, sed mi petis forton suferi kuraĝe, humile kaj ame. Ho! kiel dolĉe estas suferi kun Dio! Kiel grandaj ajn estas la doloroj, ricevu ilin kun amo. Paradizo estas, suferi kaj esti kun Li, sekve, se, eĉ nuntempe, ni deziras ĝui la pacon paradizan, ni devas kutimiĝi vivadi en intima, humila, plena interrilato kun Li: ni devas malpermezi al niaj animoj vagadi for de Li; ni devas fari el nia koro spiritan templon, kie senĉese ni adoras Lin; ni devas senhalte gardi nin, por ke ni ne faru, diru aŭ

LA PRAKTIKO DE LA

pensu ion, kio povas malplaĉi al Li. Kiam niaj animoj estas tiel satigitaj de Dio, suferado fariĝas plena de dolĉeco, benado kaj trankvila ĝojo.

Mi scias ke, por atingi tiun staton, la komenco estas tre malfacila, ĉar ni devas agi sole per fido. Sed, kvankam tio estas peniga, mi scias ankaŭ, ke ni povas fari ĉion per la Difavoro, kiun Li neniam rifuzas al tiuj, kiuj fervore Lin petas. Frapu, urĝe frapu, kaj mi prirespondas, Li malfermos al vi Siatempe kaj permesos al vi momente kion Li detenis dum multaj jaroj. Adiaŭ. Preĝu Lin por mi kiel ankaŭ mi preĝas por vi.

DEKSESA LETERO

BONA PATRINO MIA,—Dio plejbone scias kion ni bezonas ; ĉio, kion Li faras, estas pro nia bonstato. Se ni scius, kiom Li amas nin, ni estus ĉiam pretaj ricevi egale kaj indiferentece, el Lia mano, dolĉaĵon kaj maldolĉaĵon : ĉio, venante el Li, kontentigus. Neniam saĝnos netolerebla la plej dolora malĝojo, escepte kiam ni rigardas ĝin en

APUDESTO DE DIO

malprava lumo : kiam en ĝi ni vidas la Dian ĝin disdonantan manon, kiam ni scias, ke ĝi estas nia amema Patro, kiu nin humiligas kaj ĉagrenigas, niaj suferadoj perdas ĉian maldolĉecon, kaj nia malĝojo fariĝas ĝojo.

Nia sola afero estu *koni* Dion : ju pli oni *konas* Lin, des pli oni *deziras koni* Lin. Kaj ĉar, ordinare, la *kono* estas la mezuro de la amo, ju pli profunda kaj vasta estas *nia kono*, des pli granda estos nia amo : kaj se nia amo al Dio estas granda, ni amos Lin egale en malĝojo kaj ĝojo.

Ne amuzu nin serĉi aŭ ami Dion pro iaj sentebraj favoroj (kiel ajn noblaj) al ni faritaj aŭ farotaj. Tiaj favoroj—ili estu kiel eble plej grandaj—ne povas tiom alproksimigi nin al Dio, kiom la fido faras tion per unu simpla ago. Ni ofte serĉu Lin per fido ; Li estas en nia animo, ne serĉu Lin aliloke. Ĉu ni ne estas malĝentilaj kaj mallaŭdindaj, kiam ni deturnas nin de Li por okupi nin je malgravaĵoj, kiuj ne plaĉas al Li, kiuj eble ofendas Lin ? Li nun toleras ilin, sed mi timas, ke tiuj ĉi bagateloj unu tagon fariĝos al ni karprezaĵoj.

Ni komencu serioze nin doni al Li. Forĵetu ni ĉion krom tio ĉi el niaj koroj ; Li

LA APUDESTO DE DIO

volas okupi ilin sole. Petu tiun ĉi favoron de Li. Se ni faras niaparte kion ni povas, ni baldaŭ vidos tian ŝanĝon farita en ni, kian ni celas. Mi ne povas sufiĉe danki Lin pro la plidolĉigo al vi bonvolcedita. Mi esperas de Lia bonkoreco la favoron vidi Lin post kelkaj tagoj.¹ Ni preĝu unu por la alia. Mi estas, en Nia Sinjoro, Via . . .

La 6an de Februaro 1691.

¹ Li malsaniĝis post du tagoj kaj mortis antaŭ la fino de la semajno.

**"WELCOME ADDITIONS" TO
THE HEART AND LIFE BOOKLETS**

Leather, 2s. net; cloth, 1s. net; paper, 6d. net

THE MAXIMS OF THE SAINTS

By ARCHBISHOP FÉNELON

"One of the most interesting of Messrs Allenson's excellent series of Heart and Life Booklets."

"The Maxims grew out of his controversy with Bossuet in respect to Madam Guyon, and are full of spiritual light and power."

MEDITATIONS FOR A MONTH

By ARCHBISHOP FÉNELON

"A volume of very beautiful thoughts."

"A treasurable little book. This new separate issue in such an attractive form is welcome."

"A work characteristic of the deep spiritual insight of Fénelon's—in its beautiful got-up form—should be very welcome to devout readers."

THE UPWARD WAY

A BOOK OF EXTRACTS FROM THE LETTERS OF
SAMUEL RUTHERFORD

SELECTED AND ARRANGED BY ELEANOR C. GREGORY

Author of "An Introduction to Christian Mysticism"

**RECENT ADDITIONS TO
GREAT SOULS' DEVOTIONAL LIBRARY**

Handsome purple cloth, red edges, 2s. 6d. net each

THE IMITATION OF CHRIST

IN FOUR BOOKS

By THOMAS À KEMPIS

Reprinted from the famous translation of 1633

St James' Gazette.—"Beautifully printed."

THE CHRISTIAN YEAR

THOUGHTS IN VERSE FOR THE SUNDAYS AND
HOLY DAYS THROUGHOUT THE YEAR

By THE REV. JOHN KEBLE

The Saturday Review.—"A very dainty edition."

The Bookman.—"Everything that could be desired by the most fastidious book-lover."

LONDON: H. R. ALLENSON, LIMITED
RACQUET COURT, 114 FLEET STREET, E.C.

TWO STANDARD WORKS ON CHRISTIAN MYSTICISM

426 Pages. Large crown 8vo, handsome cloth, 6s.

The History and Life of the REVEREND DOCTOR JOHN TAULER of Strasbourg

WITH TWENTY-FIVE OF HIS SERMONS (TEMP. 1340)

Translated by SUSANNA WINKWORTH and a Preface
by the late Rev. CHARLES KINGSLEY

NOTE.—This valuable book was for many years out of print, and as much as twenty-five shillings has been paid for a second-hand copy. This new edition at six shillings puts it within the reach of all interested in its absorbing topic.

The Glasgow Herald.—"Mr Allenson has conferred a service on all lovers of the mystics and of Tauler in particular as the leading representative of German mysticism of the fourteenth century, by this re-issue of an excellent work."

LUTHER says of TAULER: "If you have a mind to read a book of pure, thorough, Divine learning, get for yourself the sermons of John Tauler. For nowhere, in Latin or in German, have I seen a more wholesome theology or one which accords more with the Gospel. This is a book wherein may be seen how the best learning of our times is not even brass, but is mere iron compared with this learning of true blessedness."

500 Pages. Large crown 8vo, handsome cloth, 6s.

The Life, Religious Opinions, and Experience of

MADAME GUYON

TOGETHER WITH SOME ACCOUNT OF THE PERSONAL
HISTORY AND RELIGIOUS OPINIONS OF ARCHBISHOP
FÉNELON

BY THOMAS C. UPHAM

The Spectator.—"The story of Madame GUYON's interior and exterior experience is one of the few elaborately written histories of souls which can never pall upon a reader of full intelligence. All her faults are freely forgiven her every time her case comes up again, because it brings in its train the story and the incomparable life and character of the greatest of her disciples, Fénelon."

Church Quarterly Review.—"A most welcome reprint
"Her letters make the heart glow."

LONDON: H. R. ALLENSON, LIMITED
RACQUET COURT, 114 FLEET STREET, E.C.

"GREAT SOULS" LIBRARY OF DEVOTION

*Demy 16mo, handsome purple cloth, bevelled boards, red edges,
silk marker, 2s. 6d. each net*

GREAT SOULS AT PRAYER

Fourteen Centuries of Prayer, Praise, and Aspiration from ST
AUGUSTINE to CHRISTINA ROSSETTI and ROBERT LOUIS
STEVENSON

Selected by M. W. TILESTON

A delightful alternative to the more ordinary Daily Reading
Books, now in its sixteenth thousand.

The Literary World.—"This is a very interesting and welcome
variety from the daily text and extract books of late. The idea
and plan of the little book are to be warmly commended."

A DAILY MESSAGE FROM MANY MINDS

Thoughts for the Quiet Hours from FÉNELON, JEREMY TAYLOR,
HAWTHORNE, WORDSWORTH, PHILLIPS BROOKS,
F. W. ROBERTSON, etc.

The Bookman.—"A particularly well chosen day-book."

Great Thoughts.—"A dainty little book which will be treasured
by many. The thoughts are excellently classified and indexed."

PRAYERS AND MEDITATIONS

By SAMUEL JOHNSON, LL.D.

An entirely new and enlarged edition of these aspirations of one
of the world's great literary men.

Aberdeen Free Press.—"Dr Johnson's prayers were no ordinary
prayers. Not only do they express a deep religious sense, but
they are models in their brevity, force, and sublimity."

THE PRIVATE DEVOTIONS OF BISHOP ANDREWES

The two parts complete in one volume. An entirely new edition
in large clear type of this heart-searching book, reprinted from the
beautiful translations of Newman and Neale.

LONDON: H. R. ALLENSON, LIMITED
RACQUET COURT, 114 FLEET STREET, E.C.

VALUABLE HELPS TO CHRISTIAN LIVING

Fcap. 8vo, handsome cloth, 1s. net

AN INTRODUCTION TO CHRISTIAN MYSTICISM

By ELEANOR C. GREGORY

OF THE DEANERY, ST PAUL'S CATHEDRAL, LONDON

WITH PREFATORY LETTER BY DR ALEXANDER WHYTE

Daily News.—"A decidedly lucid and interesting account of the great mystics."

The Guardian.—"Miss Gregory, in her very concise and clear little sketch, gives several definitions of mysticism, and has some admirable remarks on non-Christian modern mysticism and on the true end of mysticism."

New Edition. 16mo, handsome cloth, 1s. net

Limp leather, gilt edges, 2s. net

THOUGHTS ON PRAYER

INCLUDING MEDITATIONS AND PRAYERS FOR ONE WEEK, AND

SUGGESTIVE OUTLINES ON CONFESSION, SUPPLICATION,

INTERCESSION, AND THANKSGIVING

By W. BOYD CARPENTER, D.D.

LORD BISHOP OF RIPON

Liverpool Daily Post.—"Thoughts on Prayer' contains some excellent chapters on the necessity of prayer, its efficacy, and the reality of answers to prayer."

Fcap. 8vo, handsome cloth, 1s. net. Limp leather, gilt edges, 2s. net

A SHORT AND EASY METHOD OF PRAYER

By MADAME GUYON

This noble specimen of Madame Guyon's practical, lofty, and inspiring teachings on experimental religion is now made available for the first time in England in a handy and inexpensive form.

Fcap. 8vo, handsome cloth, 1s. net. Limp leather, gilt edges, 2s. net

THE SUPERSENSUAL LIFE

By JACOB BOEHME

This dialogue between a scholar and his master is a fine specimen of Jacob Boehme's teaching. Dr WHYTE says: "There is all the reality, inwardness, and spirituality of 'The Imitation' in 'The Supersensual Life,' together with a sweep of imagination, and a grasp of understanding that even A'Kempis never comes near."

Complete Edition. Demy 8vo, neat cloth boards, 188 pages, 1s. net

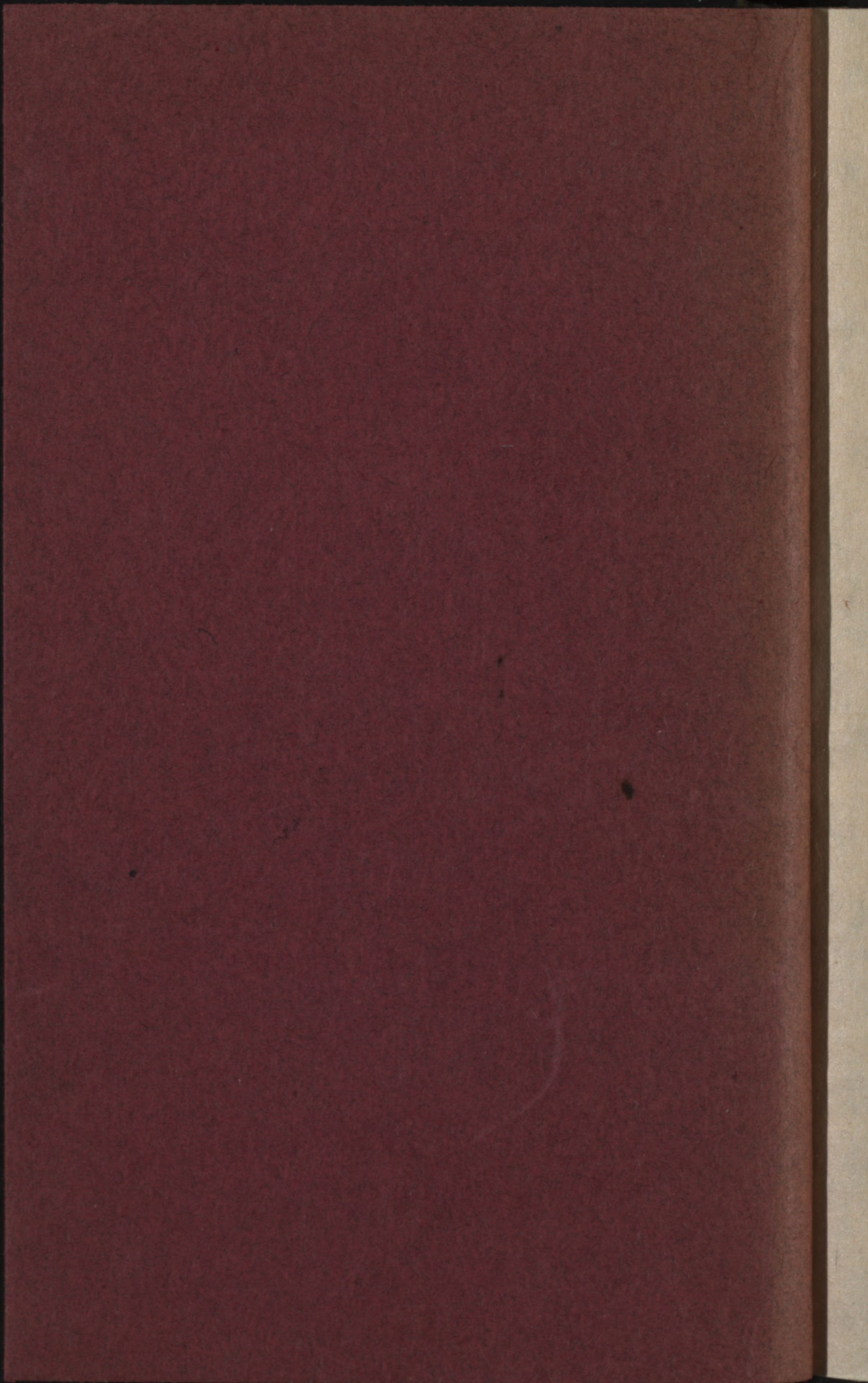
A SERIOUS CALL TO A DEVOUT AND HOLY LIFE

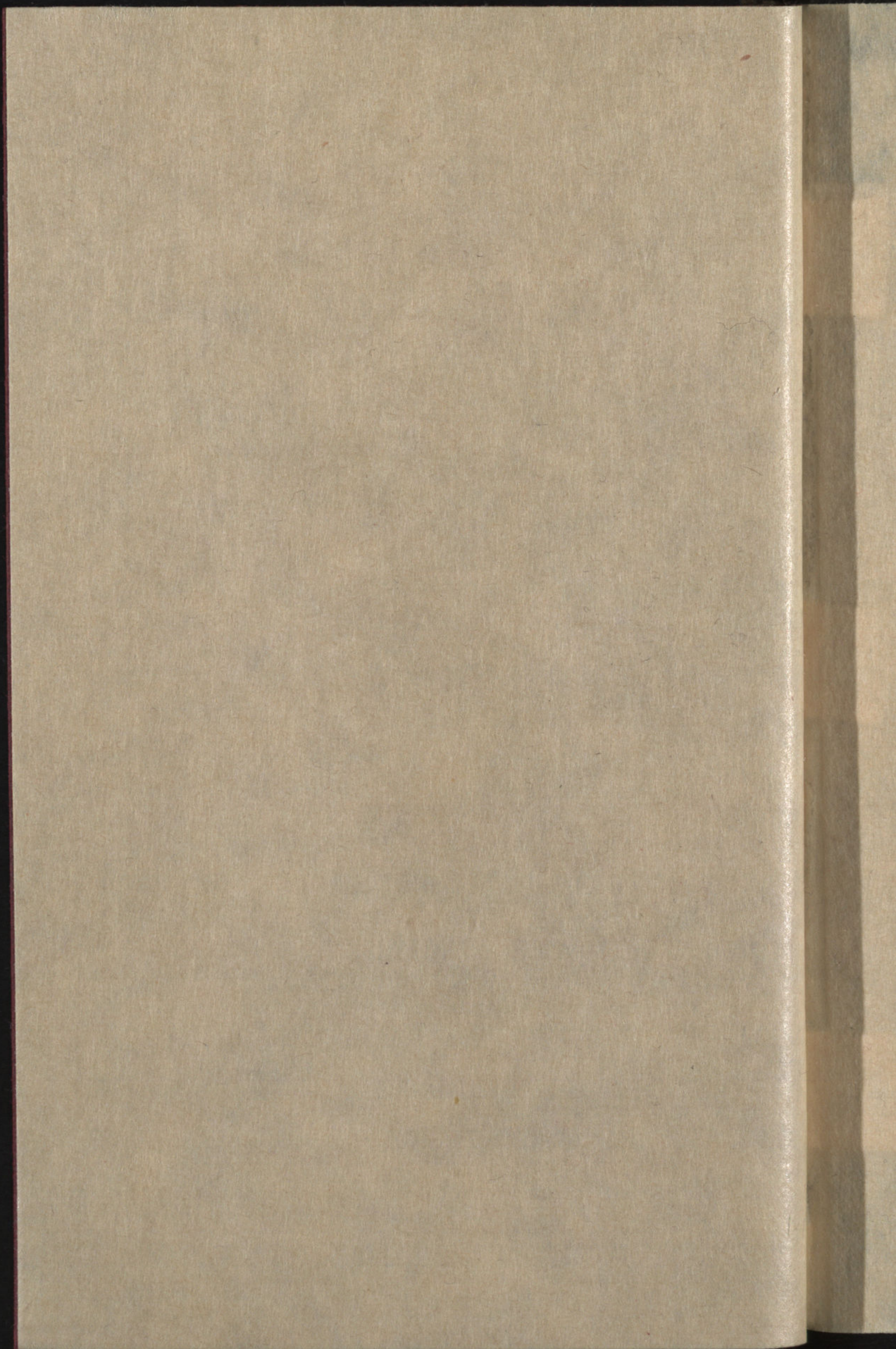
By WILLIAM LAW

Rev. F. B. MEYER, B.A.—"Law's 'Serious Call' is one of the classics of the Devotional Library; but unlike some of our classics which are kept for show, it should be well-thumbed and carefully read and pondered. These are the books that lift us above controversy, into the calm heaven of the Infinite and Divine."

LONDON: H. R. ALLENSON, LIMITED.

NL Wüster 1977.

BUCHBINDEREI
FELIX PROUZA
NCHF. PETER GRÜNAUER
1090 WIEN, BERGG. 4/1A
TEL. 34 67 132